

ЛЮБОВНИ ТРИЛЪРИ ОТ АМЕРИКАНСКИ ПИСАТЕЛКИ

НОВ ЗЛАТОРОГ

Лятото на съзвизите

Тези
романи
не трябва
да се четат
след
полунощ
или когато
човек
е сам!

ЛЮБОВ И
МИСТЕРИИ

Мюриъм Линч

МИРИЪМ ЛИНЧ ЛЯТОТО НА СЪЛЗИТЕ

Превод: Ваня Пенчева

chitanka.info

Мистериозно телефонно обаждане: изчезналата преди 15 години Флорънс моли приятелката си Джанет Пери за помощ. Но нещастницата отново я няма. В лятната къща са майка ѝ — някогашната горда бродуейска звезда, и брат ѝ Скот, към когото водят всички улики. Отличният и чаровен адвокат Дейвид Ламбърт спомага за потресаващо разкритие: майката е хвърлила своята дъщеря в психиатрията заради наследство. След шока Джанет ще забрави полека миналото: защото пред нея и Дейвид е бъдещето...

ОСНОВНИ ФИГУРИ В РОМАНА:

Джанет Пери — едно телефонно обаждане я отвежда в Шоркрест, където е прекарала две лета като дете.

Ивлин Гилмър — известна някога звезда на Бродуей.

Скот Гилмър — неин син. Джанет още пази в сърцето си детската си любов към него.

Флорънс Гилмър — дъщерята на Ивлин. Безследно изчезнала преди 15 години.

Дейвид Ламбърт — адвокат, приятел на Джанет, който ѝ помага в трудната ситуация.

1.

Още на стълбите Джанет чу телефонен звън. Тя бутна в ръцете на Дейвид мокрите от дъжда пакети и хукна нагоре, търсейки ключа от жилището си в голямата ръчна чанта.

— По дяволите! — промърмори тя. — Най-добре ще бъде да го връзвам на ръката си. Дано само не прекъснат разговора, преди да съм стигнала телефона.

Имаше късмет. Когато вдигна слушалката, чу безличния глас на телефонистката:

— Мис Джанет Пери? Моля говорете. Сиймънт Бийч — обърна се тя към другия участник в разговора.

Джанет обхвана слушалката с две ръце. Името на известния морски курорт извика в съзнанието ѝ спомени от миналото. За секунди тя се превърна отново в деветгодишно момиченце, което унесено слушаше шума на прибоя и пронизителните крясъци на чайките. Внезапно остро усети в носа си типичните за Шоркрест миризми на старо, изгнило от соления въздух дърво, на екзотични подправки от кухнята и преди всичко уханието на тръпчивия парфюм на Флонси. За миг сърцето ѝ спря да бие, когато някой в слушалката попита:

— Джени, ти ли си?

Гласът на Флорънс Гилмър с типичните си задъхани дрезгави ноти! Би го познала сред хиляди други. Но все пак не повярва на ушите си. Флонси беше мъртва, или поне от 15 години я смятаха за мъртва. Една августовска нощ тя беше изчезнала безследно, сякаш никога не бе съществувала.

— Флонси — пошушна Джанет, — това не може да бъде!

— Напротив, наистина съм аз. — Дрезгавият глас се засили и всяка дума ясно се разбираше. — Нуждая се от твоята помощ, мила. Трябва да дойдеш веднага, но сама. О, Джени, не мога да ти обясня всичко, но ела бързо. Заради мен, Джени!

Освен Флонси никой не беше я наричал така. А тя явно използваше често това умалително име, за да разсее съмненията на

Джанет в своята идентичност.

— Аз мислех... Всички мислехме... — заекна Джанет.

— Все още ли не вярваш, че наистина съм аз? Почакай, сега ще чуеш нещо. Стой така!

Джанет продължаваше да стои като вцепенена, когато в слушалката се чу пиано. Невероятно тъжната и горчива мелодия отекна в ухото ѝ и завърши с висок дисонанс. За момент настъпи тишина, после гласът отново се обади:

— Джени, спомняш ли си тази музика? Вярваш ли най-после, че това съм аз?

— Спомням си — промълви на пресекулки тя. — Никой, освен теб не е свирил тази мелодия. Ти сама я композира и нарече „Ноктюрното на вещиците“. Но какво става с теб, Флонси? Защо?

— Не мога да ти обясня всичко по телефона. Обещай ми, че ще дойдеш в Шоркрест.

— Ще дойда! — извика Джанет. И след като разговорът беше прекъснат, тя продължи да стои неподвижно със слушалка в ръка. Без да успее да се отърси от унеса си, най-после отиде в дневната. Втренчи очи в пакетите с продукти, разпръснати по масата, без да вижда нищо пред себе си. Дейвид тъкмо изгърсваше шлифера си. Когато я забеляза, той го метна на един стол и бързо отиде при нея.

— Джанет, какво ти е? — попита загрижено младият мъж и я хвана за ръка. — Изглеждаш, сякаш си видяла призрак.

— По-скоро би могло да се каже, че току-що го чух...

— Ще ти донеса нещо за пиене.

Той понечи да отиде в кухнята, но Джанет го спря.

— Дейв, нищо няма да излезе от събирането тази вечер — промълви тя. — Би ли уведомил Керъл, Бил и семейство Джилфойл? Трябва веднага да замина.

Той я привлече нежно до себе си, но тя не усещаше нищо.

— Надявам се да ме разберат, макар че се отказвам в последния момент — продължи трескаво Джанет. Нито поканените за тази вечер приятели, нито Дейвид Ламбърт, който я беше прегърнал, бяха за нея реалност. Тя беше на сто мили оттук в малкия крайморски град, където се намиреше Шоркрест, лятната резиденция на семейство Гилмър. Там беше живяла преди 15 години с Флорънс, Скот и Ивлин Гилмър, със

сестрите Маккрийди, с многобройни гости на дома, както и с майка си...

С доста усилия Джанет успя да овладее обърканите си мисли и вдигна очи към Дейвид. Повечето мъже, с които се беше запознала, откакто работеше в адвокатската кантора, бяха все очарователни компаньони. Дейвид Аамбърт, младшият ѝ партньор във фирмата, не беше от тях. Той предпочиташе да показва красноречието си в съда.

Въпреки това Джанет беше наясно с чувствата му към нея, тъй като той по много начини ѝ показваше своето отношение: правеше ѝ дребни услуги. Винаги беше на мястото си, когато се нуждаеше от него, стараяше се да ѝ доставя радост. Въпреки всичките му добри качества тя не усещаше в душата си възбудата, за която мечтаеше с романтичното си сърце и любовта, която изпитваше към него, нямаше нищо общо с чувството, за което мечтаеше.

По добре изрязаното му лице с енергична брадичка и леко изкривен нос — следствие на футболна травма — се изписа загриженост.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита той.

Джанет поклати глава.

— Обади се моя много стара позната. Трябва да отида в Сиймънт Бийч. Става въпрос за едно момиче на име Флорънс Гилмър. Може би си спомняш този случай — описан беше подробно във всички вестници. Тогава майка ми работеше като икономка у семейство Гилмър. Флонси, дъщеря им, беше 17-годишна, когато отидохме в Шоркрест. Беше много мила. Необикновено жизнена и всички я обичаха. Аз просто я обожавах и мечтаех един ден да стана като нея.

Не беше лесно да опише своя кумир от детинство, чара и виталността на своята приятелка. Оттогава Джанет не беше срещала по-привлекателно и по-красиво същество от нея.

— Една нощ Флонси изчезна — продължи тихо тя. — Сякаш земята се разтвори и я погълна. Тъй като не откриха нищо, след известно време приеха, че е мъртва. Явно не беше отвличане, защото никой не се обади да поиска откуп. Най-после полицията преустанови търсенето и семейството трябваше да се примири и да я оплаква като мъртвец.

— А сега ти откри, че е жива и се е върнала? — попита Дейвид.
— Сигурна ли си?

— Да, и затова трябва да замина. Тя каза, че има нужда от мен.

Трудно ѝ беше да обясни, защо трябва веднага да се отзове на повикването ѝ. Как да го накара да разбере влиянието, което това момиче имаше върху нея? Нямаше думи, с които да опише любовта и нежността, с която 17-годишната Флонси даряваше самотното и бездомно момиченце. При тази сърдечна привързаност Джанет беше разцъфтяла като цвете.

— Времето е твърде лошо за такова пътуване. Да те откарам ли?
— попита Дейвид.

За момент Джанет се изкуши да приеме предложението му. Дъждът плющеше с все сила в стъклата, а тя вече месеци наред не беше шофирала.

Но Флонси беше настояла да отиде сама. Каквото и да е станало с нея, тя явно не искаше да го споделя с чужди хора.

Когато Джанет поклати глава, Дейвид облече шлифера си, бръкна в джоба си и ѝ връчи ключа от колата.

— Вземи моята кола — помоли той. — Днес следобед я заредих. Няма нищо, мила, не се притеснявай за мен. Лесно ще намеря такси. Щом се прибера, ще се обадя на Керъл, Бил и на другите и ще им обясня всичко.

Джанет го изпрати до вратата.

— Много ти благодаря за всичко, Дейв — промълви тя.

Когато стъпките му заглъхнаха по стълбите надолу, Джанет внезапно се усети много самотна. Успя с големи усилия да се концентрира върху това, което трябваше да направи. Прибра нещата в хладилника и изяде един сандвич. После облече топло палто и уви главата си с шал. В последната секунда реши да вземе със себе си малък куфар с най-необходимото.

Флонси неотстъпно се връщаше в мислите ѝ. Още повече, че в последно време Джанет два пъти беше мислила за семейство Гилмър.

Един ден тъкмо отиваше да вечеря с Дейвид в любимия му ресторант и бързаше с широки крачки по улицата, когато вратата на дълга тухлена сграда се отвори и от нея излезе някаква жена. Джанет бегло се вгледа в лицето ѝ, полускрито зад високо вдигнатата кожена яка. Високите скули и широкото чело ѝ напомниха Ивлин Гилмър, майката на Флонси. Но беше невъзможно да е тя. Мисис Гилмър беше

известна звезда на Бродуей, която въпреки тъгата по дъщеря си беше запазила цялата си изисканост.

Година или две тя се беше оттеглила от театъра, но после отново се върна на сцената. Джанет беше прочела някъде, че никога вече не е имала предишния си успех. Но като я познаваше добре, Джанет знаеше, че е невъзможно тази жена да се изостави дотолкова.

Жената, която излезе от онази сграда, беше с овехтели дрехи. Кожената яка беше проскубана. Старомодното палто висеше по тялото ѝ. Не можеше за 15 години Ивлин Гилмър да се е променила толкова много. Сигурно просто беше се припознала. Често се срещаше подобна прилика.

При втория случай се касаеше за една книга. Майката на Джанет, която скоро се омъжи повторно и се премести в нов дом, беше изпратила на дъщеря си голям пакет с разни нейни вещи. Между тях беше и книгата за известни процеси срещу вещици, която Джанет беше открила през един дъждовен следобед в библиотеката на семейство Гилмър.

Флонси, която току-що беше създала своето ноктюрно, непрекъснато радваше обитателите на дома с изпълнението му. Никой не харесваше мелодията и Ивлин Гилмър често молеше дъщеря си най-после да престане да свири. Но Флонси май се забавляваше и упорито продължаваше.

След като прочете книгата и разгледа натуралистичните илюстрации, малката Джанет се убеди окончателно в съществуването на вещици. Във фантазията ѝ оживяха много от тия бедни същества, намерили такъв жесток край. Без да знае дали книгата е на семейството или принадлежи на някой гост, Джанет я взе със себе си в градинската къща, където живееше с майка си.

Като следствие на това тя преживя страшен кошмар, първия от двата, които останалите приписаха на превъзбудената ѝ детска фантазия и не им обърнаха внимание.

Джанет нямаше и понятие, че книгата е останала у тях, докато майка ѝ не ѝ я изпрати. Още същия ден тя я препрати в градския дом на семейство Гилмър. Тъй като апартаментът ѝ беше наблизко, можеше и сама да отнесе пакетчето, вместо да ходи в пощата, но някакъв необясним страх я възпря. Боеше се да не разрови старите рани с внезапното си появяване.

Искаше колкото се може по-бързо да се отърве от книгата, първо, защото не беше нейна и второ, защото не искаше да притежава подобни книги. Тази твърде много и напомняше за второто лято в Шоркрест, което се беше запечатало в паметта ѝ като лятото на вещиците.

2.

Алис Пери и дъщеря ѝ бяха преживели много унижения, преди да се заселят в Шоркрест. Винаги бяха зависими от благоволението на работодателите, които умело използваша факта, че мисис Пери е вдовица и трябва да се грижи за дъщеря си.

Лятната резиденция на семейство Гилмър се стори на малкото момиче истински рай. От мястото си до прозореца на автобуса — не можеха да си позволят да вземат такси — Джанет за пръв път видя океана. В два куфара бяха събрали целия си багаж. Джанет трябваше да носи единия, но това не я притесняваше. Пред нея се разкриваше нов свят — светът на богатството и безгрижните забавления, който надминаваше и най-светлите ѝ мечти.

Там имаше тенискортове, по които тичаха стройни, загорели от слънцето хора. Други се изтягаха в лежащи столове с чаши в ръка, в които се отразяваше слънцето. От всички страни се носеше музика и ехтяха радостни гласове.

Самата къща беше построена от сиви камъни и имаше червен покрив с множество комини. Зелената морава пред къщата достигаше чак до морския бряг, където две лодки бяха привързани към малък кей.

Център на веселието в Шоркрест беше Ивлин Гилмър, която тогава беше около 41-годишна, но изглеждаше с 20 години по-млада. Тя беше необикновено красива. Гъсти тъмни коси обграждаха овалното лице с високи скули и широко чело. Изразителните ѝ очи блестяха. Веждите и миглите ѝ бяха боядисани в черно и то по време, когато жените почти не употребяваха грим за очи. С мелодичен глас тя произнесе най-милите думи, които Джанет беше чувала в досегашния си живот.

— Но разбира се, че можете да задържите дъщеря си, мила моя — каза тя. — Детето трябва да е при майка си. Бъдете добре дошли и двете! — Усмивката ѝ заблестя повече от слънцето, луната и звездите едновременно, когато се обърна към малкото момиче: — Надявам се да бъдеш много щастлива при нас.

За живеене им бе предоставена градинската къща. Тя се намираше близо до главната сграда на края на един склон, който се спускаше до морето. С двете си малки спални, дневна и кухня, тя приличаше на куклен дом. Обзавеждането беше толкова удобно и красиво, че Джанет беше на седмото небе от радост. Това беше началото на дълго, щастливо лято.

Има ли нещо по-хубаво за едно дете от това, да събира миди по брега, да се къпе в морето и след пълния със слънчева светлина ден да се отпуска вечер в топлото легло и да се вслушва в долитащите шумове от голямата къща?

Отначало Джанет беше все сама. Майка ѝ беше много заета, тъй като къщата беше пълна с гости. Забавленията траеха цяла нощ и Джанет унесено слушаше музиката и веселите смехове. Тя се наслаждаваше на всичко това и макар че не успяваше да се наспи, лежеше по цяла сутрин мързеливо в креватчето си.

Ивлин Гилмър особено обичаше пикниците. В такива случаи слугите отнасяха на брега сребърни кофички за шампанско, табли с пилешко, омари и ростбиф, както и огромни купи салата, с които би се нахранил цял полк.

Гостите бяха от света на театъра, киното и радиото. Идваха също художници, скулптори, писатели, продуценти и критици. Ивлин привличаше като магнит знаменитостите. Никой не можеше да устои на нейния чар и силата на нейната личност.

Тя никога не беше сама. Дали плуваше или лежеше на слънце, дали гребеше или се разхождаше по плажа — винаги беше обкръжена от двама-трима мъже. Както Джанет узна от майка си, тя веднага би могла да се омъжи повторно. Алис дори споменаваше конкретни имена: Ръсел Крейг, известен артист от Бродуей; д-р Бронсън, прочут психиатър от Парк Авеню; един международен плейбой, собственият ѝ агент и един тексаски петролен милионер.

Ивлин флиртуваше с всички, без да се обвързва. Първият ѝ брак — съпругът беше починал — е бил извънредно щастлив и не ѝ се искаше да се хвърли презглава в бъркотията на един нов брак. Тя беше богата, известна, имаше успех и беше доволна от живота си, такъв, какъвто беше сега.

В това великолепно лято имаше едно-единствено тъмно петно: Сестрите Маккрийди, едната, от които беше готвачка, а другата

камериерка на мисис Гилмър, още от самото начало се опълчиха срещу Алис Пери. Младата жена заемаше пост, който според готвачката Ида би трябвало да заеме самата тя.

— Много трудно е да се намери добра готвачка — каза Ивлин Гилмър. — Ида е бисер, който не може да бъде заменен. Сигурна съм, че ще се разбирате добре помежду си.

Изглежда, че изобщо не забелязваше напрегнатата атмосфера между служителите, нито пристъпите на гняв у Ида, нито мрачните погледи на Кери, която изглеждаше твърде обидена от пренебрегването на сестра си.

Алис Пери, закалена от преживените унижения, не се остави да я мачкат. А Джанет беше твърде щастлива, за да обръща внимание на подобни неща. Години по-късно тя узна от майка си, колко голяма е била омразата на сестрите Маккрийди.

Джанет беше щастлива, защото тя и Флонси много се сближиха. По-голямото момиче се грижеше за нея с цялата си сърдечна доброта, макар че имаше твърде много свои приятели. Въпреки това двете прекарваха много време заедно, Флонси я учеше да плува и да играе тенис, показваше ѝ местата с най-хубавите миди.

Скоро двете започнаха да споделят малките си тайни, Флонси призна, че е влюбена в учителя си по история и разкри желанието си да стане артистка като майка си. Когато Ивлин и гостите заминаваха някъде, двете момичета се промъкваха в стаята ѝ и експериментираха с парфюмите и бурканчетата с крем.

Там беше и 13-годишният Скот, който се държеше с типичната за възрастта му скованост. Той ругаеше Джанет, когато твърде явно ходеше по петите му, когато поряза пръста си с чудотворния му нож или когато една голяма вълна я прекатури. Въпреки това обаче винаги ѝ даваше колелото си и великодушно ѝ разрешаваше да се плиска близо до него, когато той плува като голям мъж.

Флонси заемаше първо място в живота на Джанет. След нея най-много обичаше Скот. Към Ивлин Гилмър изпитваше боязливо обожание. За нея тя беше същество от друг свят, въпреки че любезно се спираше при детето при всяка случайна среща и мило разговаряше с него.

Лятото завърши с цяла поредица пикници, балове и спортни състезания. Къщата в града, където Гилмърови живееха през зимата, се

намираше в Ийст Сайд, където отскоро беше модерно да се живее. Помещенията бяха обзаведени от известен вътрешен архитект. Джанет обаче се почувствува много самотна в тази модерна къща.

Скот и Флонси отново заминаха в изисканите си пансиони, където прекарваха девет месеца в годината, с изключение на кратките коледни и великденски ваканции. Джанет също тръгна на училище, което беше съвсем близо до тях. Вече нямаше забавления, които да смущават нощния ѝ сън. Тя имаше много свободно време да пише домашните си.

Ивлин Гилмър изпълняваше главната роля в новата пиеса на Бродуей. При осем представления в седмицата не ѝ оставаше време за светски забавления. Почти не идваха гости. Само верният д-р Бронсън пристигаше понякога на вечеря или в неделя следобед я отвеждаше на разходка с колата.

Напрегнатите отношения между домашната прислуга, която се състоеше само от Алис Пери и сестрите Маккрийди, се изостриха още повече, тъй като трите жени нямаха много работа. Само очакването на следващото лято крепеше Джанет и тя е нетърпение броеше седмиците и дните, които оставаха до заминаването.

Когато най-после дойде лятото, всичко беше различно. Сестрите Маккрийди показваха омразата си вече съвсем явно. Нещастната любовна афера на Флонси я доведе до остро скарване с майка ѝ. В крайна сметка тя се отдръпна, доколкото беше възможно от живота в Шоркрест. Правеше дълги самотни разходки и Джанет понякога я заварваше на брега, свряла глава в коленете си и разтърсвана от хълцания.

Скот ходеше мълчаливо, със здраво стиснати зъби. А някогашните толкова весели забави на Ивлин изглеждаха сякаш направени насила. Флонси често сядаше на пианото и непрекъснато свиреше своето ноктюрно, а Джанет се задълбочи в историята на съдебните процеси срещу вещици.

След като прочете книгата, една нощ тя събуди майка си с писъците си, твърдейки, че някаква вещица я е погледнала през прозореца. Тя разказа на всички за това, без да пропусне да опише точно ужасната фигура: островърха шапка, дълга, висяща на кичури коса и гърбав нос, почти достигащ извитата нагоре брадичка.

Никой не можа да я успокои с уверението, че е сънувала кошмар. Лицето зад прозореца я преследваше и денем, а нощем тя често се стряскаше в съня си.

Това нещастно лято достигна своята кулминация в едно августовско утро. Някой отиде да повика Флонси за закуска и намери леглото ѝ празно. Белите ѝ обувки бяха почистени и съхнеха на перваза на прозореца. Стаята ѝ беше в пълен ред.

Всички вещи бяха по местата си, само Флонси беше изчезнала.

Претърсиха цялата къща: етажите, избите, дори тавана, а също и брега. Повикаха полиция, която разпита всички хора в градчето и обяви търсене по летищата, автобусните спирки и бензиностанциите. Но Флонси беше изчезнала. Не дойде писмо, нито телефонно обаждане. Не откриха никаква следа от нея.

Шоркрест остана отворен до късно през есента. Въпреки настояванията на агента си да се заеме с новата роля, Ивлин Гилмър отказваше да се върне в града. Не приемаше и посетителите, които идваха да я утешат и искаха да я отведат със себе си. Не искаше да вижда никого, освен д-р Бронсън, който прекарваше при нея всеки уикенд.

Така изминаха септември, октомври и половината ноември. Те продължиха да чакат знак от Флонси и по-късно в градския си дом, но той никога не дойде. Поне така знаеше Джанет.

3.

С усилие на волята Джанет успя да се овладее и отново да се заеме с непосредствените си задачи. В такова време пътуването до Сиймънт Бийч щеше да трае поне два часа и половина, а може би и повече, ако дъждът продължаваше.

Тя взе куфарчето си, заключи вратата и излезе навън. Дъждът беше преминал в мокър сняг, който полепваше по лицето ѝ. Колата на Дейвид беше паркирана само на няколко метра, но въпреки това Джанет премръзна цялата, преди да стигне до нея.

Когато зави по магистралата, тя трябваше да се нареди в дългата редица коли, чиито водачи се връщаха от работа. Към неудобството от непознатата кола се прибави и страхът, че няма да си спомни пътя. В нощ като тази пътните знаци трудно можеха да бъдат разчетени. Дано само не сбърка.

Джанет никога не беше посещавала Сиймънт Бийч посред зима. Не можеше да си обясни, защо Флонси се е върнала по това време в летния си дом, след като дълги години се е крила кой знае къде.

Сега приятелката ѝ беше на 30 години. Вече не беше момичето, което Джанет помнеше. През всичките тези години тя я виждаше пред очите си, каквато беше онова лято — выплъщение на младост и жизненост. Но днес тя сигурно беше твърде различна. Гласът по телефона беше глас на зряла жена, по-дълбок и дрезгав. Въпреки познатите тонове.

Джанет дотолкова се беше увлякла в мислите си, че едва не пропусна кръстовището, където трябваше да завие. Тя внимателно вземаше завоите, докато стигна шосето, което се висше край брега.

По продължение на цялото крайбрежие имаше малки и големи ваканционни селища. Сиймънт Бийч беше благоприятно разположен в малък залив, защитен от капризите на Атлантика.

Първоначално е бил място за почивка на богаташи, но нещата се промениха, откакто почти всеки можеше да си купи кола. Хотели и

евтини бунгала никнеха като гъби от земята и бившето село скоро се превърна в типичен туристически център.

Трите ресторанта, таверната и единственото кино, за които си спомняше, бяха тъмни. В голямото казино на ъгъла също не светеше. Тук в летните вечери свиреше градският оркестър и летовниците танцуваха. Сега по стените му висяха разкъсани плакати, които съобщаваха за състезания по женска борба и конкурси за красота или по културизъм.

Джанет мрачно установи, че Сиймънт Бийч е доста западнал. Къщите на Бейбъри Лейн, покрай които минаваше в момента, бяха вече по-големи и на разстояние една от друга. Тук бяха летните резиденции на така наречените стари семейства, които преди много години бяха открили прелестта на това кътче и не се оставяха да ги изгонят лесно прииждащите тълпи.

Къщата на семейство Гилмър беше в края на улицата близо до група скали, които се врязваха навътре в морето. За разлика от останалите къщи тук през прозорците се процеждаше светлина. Входът за автомобили беше почти скрит от гъсти храсталаци. Джанет следваше многото завои и спря колата точно пред къщната врата.

Всъщност това беше задната врата, тъй като Шоркрест беше построен с лице към океана. Имаше страничен вход за доставчиците и персонала. Зад него беше разположена градинската къща, предназначена първоначално за гости, в която бяха живели Алис Пери и дъщеря ѝ. Джанет усети тъга при вида на малката сива къщичка, която в продължение на две лета беше техен дом.

С треперееща ръка тя натисна звънеца. Чуха се бързи стъпки, сякаш я бяха очаквали, и вратата веднага се отвори.

Ако Джанет беше вярвала, че Флонси ще я посрещне още на вратата, тя с разочарование установи, че се е лъгала. Освен това разбра, че не нея очакваха в този късен час. Това ясно пролича по изненаданото лице на жената, която се появи на вратата.

Тя остана за миг неподвижна и после студено запита:

— Какво има? Кого търсите?

Джанет позна Ида Маккрийди от пръв поглед, но явно старата готвачка не можа да се сети кое е младото момиче, застанало срещу нея.

— Не можете ли да ме познаете? — извика тя. — Майка ми работеше някога в този дом. Името ѝ е Алис Пери, а аз съм Джанет.

Ида сякаш се вдърви. Нещо проблесна в порцелановите ѝ очи, но Джанет не можа да разбере, страх ли е или омраза. Тъй като обаче прислужницата натисна бравата, сякаш се готвеше да затръшне вратата под носа ѝ, Джанет реши, че тя ужасно се е уплашила.

— Няма ли да ме пуснете да вляза? — извика девойката. — Идвам от дълъг път, а навън е страшен студ. Моля ви, пуснете ме, Ида!

Жената се поколеба, но Джанет престъпи прага, затвори вратата зад себе си и се облегна на нея. После приглади с ръка мокрите си къдрици.

— Какво правите тук? Защо дойдохте? — студеният глас на Ида прекъсна потискащото мълчание.

Джанет свали мокрия шал от главата си и тихо отговори:

— Дойдох, защото Флонси ме повика.

Ида доби вид, сякаш някой я е зашлевил през лицето. Очите ѝ изхвъркнаха от орбитите. Грубите ѝ, напукани ръце се свиха в юмруци.

— Флонси ви е повикала? — повтори тя. — Вие май не сте в ред.

Вдясно се отвори врата и двете жени, които до този момент се измерваха с погледи, стреснато се извърнаха. Висок и строен мъж, леко приведен, тръгна към тях с отворена книга в ръка.

Джанет го позна от пръв поглед — беше Скот Гилмър. Нищо не беше останало от някогашната енергия и жизненост, които така я бяха очаровали преди петнадесет години. Черните очи бяха вгълбени и сякаш отсъстващи. И сега изглеждаше много добре с благородно изсечения нос и енергичната, волева брадичка, които не се бяха променили. В гъстата лъскава коса, която сега носеше по-дълга, просветваха първите сребърни нишки.

— Какво става тук, Ида? — попита нетърпеливо той.

Преди прислужницата да успее да произнесе името ѝ, той вече я беше познал. Докато Ида безпомощно обясняваше, че младата жена е Джанет Пери, чиято майка по-рано е работила тук като икономка, в очите му се появи светлина. Веднага след това обаче тя угасна, сякаш завеса падна пред очите му и те отново добиха своята типична затвореност. Той въпросително изгледа готвачката.

— Тя твърди, че е дошла тук, защото... — гласът ѝ пресекна. Тя бързо се обърна и изчезна в кухнята.

Джанет не можа да разбере мислите на Скот, когато той отново се обърна към нея:

— Радвам се да те видя отново, Джанет. — Това беше всичко, което каза, но по вида му пролича, че съвсем не се е зарадвал. По необясними за нея причини идването ѝ го развълнува и извади от равновесие, също както и Ида.

Под изпитателния му поглед Джанет се почувствува неудобно.

Тя беше уверена, че е красива млада жена. Лицето ѝ беше понапълняло и големите ѝ очи не изпъкваха така ярко, както преди. Въпреки това те бяха извънредно привлекателни под гъстите копринени мигли. Устните ѝ бяха красиво очертани и край тях се виждаха трапчинки. Тя умееше да се облича и да се гримира така, че да подчертава предимствата си.

За съжаление твърде малко беше останало от всичко това след дългото и напрегнато пътуване през нощта и дъжда. Палтото ѝ беше мокро и измачкано. Косите ѝ висяха на влажни кичури около страните ѝ въпреки следобедния сеанс при фризьора.

Една тъмна къдрица падна над очите на Скот и той я приглади назад със същото безгрижно движение, което Джанет толкова често беше наблюдавала у него и Флонси.

— Малката Джанет! — извика той. — Кой би помислил! — После постави същия въпрос като Ида Маккрийди преди малко. — Какво те накара да дойдеш тук в тази студена нощ?

— Флонси ми се обади по телефона — обясни Джанет. — Беше около шест часа следобед. А сега е почти девет.

Тъй като очите ѝ бяха сведени надолу, тя не забеляза реакцията му. Едва когато вдигна глава, с изненада установи, че тялото му се е сковало, а чертите на лицето му са застинали в сурова маска. Изразът на очите му я накара да отстъпи уплашено назад.

— Флонси? — проговори задавено той. — Как да разбирам това? Какво искаш да постигнеш по този начин?

— Не те разбирам — отговори объркано Джанет. Устните ѝ пресъхнаха и тя нервно ги облиза с език. — Днес следобед Флонси ми се обади по телефона и ме помоли да дойда веднага тук. Затова тръгнах толкова бързо.

От гърлото му се изтръгна кратък, безрадостен смях, който прозвуча по-скоро като стон.

— Не мога да си представя, защо си измисляш подобни истории. Тъй като обаче и двамата знаем, че това е лъжа, най-добре е веднага да ми кажеш истинската причина за идването си. Флонси не ти се е обадила нито днес следобед, нито когато и да било — избухна той. — Нямало е как, защото не е тук и не се е появила нито веднъж, откак изчезна преди цели 15 години.

4.

В камината на библиотеката гореше огън. Пламъците хвърляха трепкащи сенки по лицето на Джанет. Но тя не усещаше топлината им — беше премръзнала до кости.

След като добре ѝ се накара. Скот я хвана здраво за ръката и я издърпа със себе си в библиотеката. Той затвори вратата и се обърна с лице към нея.

— Майка ми е горе в спалнята си — процеди през стиснатите си зъби мъжът. — Макар и да се съмнявам, че би могла да те чуе, не бих искал да рискувам. А сега ми кажи, какво означава всичко това.

Макар че не се надяваше много Скот да ѝ повярва, Джанет повторно разказа за обаждането на Флонси. Тя не се излъга: докато говореше, той я гледаше все по-скептично. Стана ясно, че не вярва нито дума. Когато свърши обаче, той не пророни нито дума.

— Но защо мислиш, че те лъжа? — попита го след известно време тя. — Нима смяташ, че бих изминала целия този път, ако не беше ме повикала самата Флонси? Това наистина беше тя! Бих познала гласа ѝ по всяко време, Флонси ме помоли веднага да дойда тук сама. Защо не ми вярваш?

В тъмните му очи тя прочете цялата някогашна упоритост.

— Не знам защо правиш това — изръмжа той. — Но каквито и да са причините ти, те не променят факта, че Флонси изчезна безследно преди 15 години. Мама даде куп пари, за да открие някаква следа от нея, но без всякакъв успех. Затова най-после се примирихме с факта, че е мъртва.

Настъпи неловко мълчание. И двамата се страхуваха, че помежду им ще се събуди отново оная неприязън, която толкова измъчи едно време Джанет. Тогава Скот се подигра на твърдението ѝ, че в страшната безлунна нощ на изчезването на Флонси е чула гласове на поляната. За да се отърве от неловкото положение, Джанет се залови за последните му думи.

— Майка ти е тук? Но вероятно няма да остане цяла зима...

Отговорът му дойде с голямо закъснение:

— Не, но тя беше много болна. Преди няколко седмици внезапно реши, че иска да дойде тук — болните хора имат странни идеи понякога. И тъй като много настояваше, сметнахме, че е най-добре да изпълним желанието ѝ.

Джанет внезапно осъзна, че няма и понятие как е протекъл животът му след последната им среща.

— Как премина животът ти, Скот? — осведоми се съчувствено тя. — Щастлив ли си, доволен ли си поне малко от себе си?

Мъжът срещу нея се помъчи да се усмихне.

— Бях твърде зает, за да мисля за подобни неща. От много години насам това е първата ми почивка. Е, мисля, че можех да я прекарам много по-добре, но сега поне мога да направя нещо за майка си. Никога не съм бил достатъчно близо до нея, за да ѝ бъде утеха. Първо ходех на училище, после в университета, а след това и две години в армията. По-късно също не се задържах много-много в къщи. Работата ми като инженер ме отвежда в най-различни части на света. Когато този път се върнах за малко в къщи между две командировки, установих, че мама е много зле. — По-раншното твърдо изражение отново се появи в очите му, когато гневно продължи: — Тя е толкова болна, че трябва да я пазим от всякакви вълнения. Може би най-после разбираш, защо тя не бива да узнае нищо от твоите измислици. Би било фатално за нея, тъй като тя вече е повярвала в смъртта на Флонси.

— Но Флонси не е мъртва. Много добре познавам гласа ѝ — настоя упорито Джанет. — Да не би да се е скрила някъде тук? Може би не е в къщата, но в градчето...

— Не желая майка ми да бъде занимавана с подобни ужасни измислици в сегашното ѝ състояние! — после Скот продължи вече по-любезно. — Джанет, колкото и да ми е неприятно, трябва да те помоля да си отидеш. И колкото по-скоро го направиш...

В този момент на вратата се почука и Скот стреснато се извърна. След секунда една жена надникна в стаята. Джанет веднага позна Кери Маккрийди, камериерката на мисис Гилмър.

Без да обърне внимание на Джанет, тя изнервено се обърна към Скот.

— Много съжалявам, но майка ви чу звънеца — каза тя. — И настоя да узнае, кой е дошъл. Отначало Ида отказа да ѝ съобщи и тя

веднага получи пристъп. — Кери прокара език по пресъхналите си устни. — Сега пък иска непременно да види Джанет и ако не ѝ разрешите, няма да можем изобщо да я успокоим.

— О, чудесно, точно това исках да избегна — измърмори Скот. След като помисли малко, той се обърна към Джанет. — Щом иска да те види, нека бъде нейната воля, но бъди много предпазлива в приказките си! Ще запазим в тайна обаждането на Флонси, разбра ли ме добре?

Той я хвана под ръка и я отведе в салона. Когато тръгнаха нагоре по стълбите, Джанет забеляза овехтелия и закърпен килим. Тъмните петна по стените показваха, че някога тук са висели картини. Джанет неволно се запита, какво ли е станало с всички онези произведения на изкуството, с които Ивлин Гилмър толкова се гордееше.

В спалнята на мисис Гилмър, която гледаше към океана, пред прозорците бяха спуснати кадифени завеси. В стаята миришеше на парфюм, лекарства и болнично легло. Една-единствена лампа светеше в ъгъла, така че облегнатата на дебели възглавници жена оставаше изцяло в сянка.

Джанет колебливо пристъпи към леглото. Още първият поглед я уплаши. В спомените ѝ беше жив образът на красива жена с горда осанка, кожа с цвят на магнолия и живи тъмни очи. Нищо от това не беше останало. Кожата на Ивлин Гилмър беше увехнала, очите безжизнени, устните безцветни и увиснали. От някогашната ѝ красота беше останала само сянка.

Беше с халат от розова коприна и кокетно боне, което още повече подчертаваше пълната ѝ безжизненост. Ръката, протегната към Джанет, бе безсилна. Болната тъжно се усмихна.

В очите ѝ обаче Джанет откри нещо, което я смути. Зениците ѝ приличаха на главички на карфици; погледът беше неподвижен. Такова въздействие оказваха наркотиците, както знаеше Джанет, но и силните медикаменти за обезболяване. Ивлин явно беше тежко болна.

В гласа ѝ прозвуча ехо от някогашната благосклонност, когато се обърна към Джанет:

— Ела да те разгледам, мило дете. Почти не повярвах, когато ми казаха, че си дошла. Ето я отново нашата малка Джанет — станала е красива млада жена. Радвам се да те видя, мила. А как е майка ти? Много я обичах. Беше най-добрата икономка, която съм имала.

Джанет се опита да се пребори с плахостта, която я обземаше винаги в присъствието на тази жена.

— Мама е добре — отговори тихо тя. — Наскоро се омъжи повторно. За съжаление от Коледа насам не сме се виждали, въпреки че живее със съпруга си в Ню Йорк.

После като се сети за книгата, изпратена от майка ѝ, се почувствува задължена да обясни:

— Мисис Гилмър, моля да ме извините, че толкова дълго задържах книгата за процесите срещу вещици. Въобще не знаех, че е още у нас. Сигурно сме я опаковали по невнимание с нашия багаж. Надявам се, че сте я получили.

Ивлин отново се опита да се усмихне.

— Да, разбира се. Някой ми спомена нещо за книгата. Но какво значение има това? Една книга повече или по-малко наистина не играе никаква роля.

Тя затвори очи, сякаш разговорът я уморяваше. Тишината, която настъпи в спалнята, усили още повече неловкостта на Джанет. Тя не знаеше да продължи ли или не, още повече, че останалите чакаха мълчаливо.

Скот стоеше изправен близо до нея и тя имаше чувството, че той на всяка цена иска да предотврати продължаването на разговора и навлизането му в опасни води. Кери беше заела позиция на края на леглото, а Ида, която по необясними причини ги беше последвала горе, стоеше на пост до вратата.

Тишината внезапно беше прекъсната от звънеца на входната врата. Скот се обърна и каза на Ида:

— Сигурно е докторът. Поканете го.

Обаче Кери беше тази, която слезе долу. Явно тя се разпореждаше в тази стая. Сигурно беше и болногледачка на мисис Гилмър.

— Трябва да поговоря с него — обясни тя, преди да излезе.

„Значи той е бил очакваният посетител“, помисли Джанет. Затова Ида толкова се изненада, когато я видя на прага.

Ивлин Гилмър, която се надигна при звъна на входната врата, я изтръгна от обърканите ѝ мисли.

— Радвам се да чуя, че майка ти е намерила щастие при втория си брак, Джанет. Тя беше изключително работлива жена и ми служеше

добре, както впрочем и всички останали.

Тя хвърли поглед към Ида и старата готвачка се изчерви.

— Хубави дни бяха... Спомняш ли си за тях, Джанет? — и тя започна да говори за времето, когато всички живееха заедно в Шоркрест.

Джанет напрегнато се вслушваше да чуе стъпките на Кери и доктора. Отчаяно търсеше някакво извинение, за да напусне стаята на болната колкото се може по-скоро. Много се боеше, че ще каже нещо, което няма да хареса на Скот.

Ето, че ужасният миг настъпи. Ивлин мило попита, къде е тръгнала сама в такава бурна нощ.

Скот целият се скова, а Ида Маккрийди прикова пламтящите си очи в младата жена.

— Пътувах на юг и реших да спра някъде, тъй като времето много се влоши — обясни Джанет, като се стараеше да изглежда спокойна. — За съжаление по цялото крайбрежие хотелите са затворени. Като се озовах толкова близо до вас, реших да намина, за да се уверя, че всичко е както преди. Когато за своя изненада открих светлина в прозорците, се осмелих да позвъня с надеждата, че ще ми позволите да си отпочина малко. И тъй като вече се чувствавам по-добре, ще продължа пътя си.

Нямаше ли най-после да се върне Кери? Много време мина, откак слезе долу да отвори вратата на доктора.

Най-после Джанет с облекчение чу стъпки, които идваха насам. Първа в спалнята влезе Кери. Следваше я нисък, набит мъж, при вида, на когото Джанет направо се смая. Та това беше същият този доктор Бронсън, когото познаваше от по-рано. Още тогава той не приличаше много на романтичен любовник, а междувременно се беше сдобил с плешива глава и порядъчно шкембенце. Това, което си беше останало същото, беше спокойният кучешки поглед на кафявите му очи и резките движения, с които дребните мъже често се мъчат да наваксат липсващия им ръст.

Той пристъпи към леглото и внимателно се вгледа в болната.

— Ивлин, мила моя, днес изглеждате много по-добре — отбеляза докторът.

Мисис Гилмър му благодари с изтощена усмивка.

— Много мило от ваша страна, че дойдохте — проговори тя. — Благодаря ви, Карл. Особено в нощ като тази. Разбира се, оставате за уикенда.

— Щом желаете, с удоволствие.

Значи той си беше останал същият верен и предан кавалер, който изпълняваше всичките ѝ капризи. Обаче фактът, че беше и неин лекар, доста учуди Джанет. Нали той беше психиатър!

Тя реши, че най-последно е настъпил благоприятният момент да се сбогува. Затова полека тръгна към вратата, но Ивлин я забеляза и извика:

— Да не би да искаш да си отидеш?

Джанет търпеливо обясни, че само се е отбила за малко и е време да продължи пътя си, но Ивлин не искаше и да знае. С учудващо твърд глас тя обясни, че за това и въпрос не може да става.

— Ти ще останеш тук — настоя тя. — Ида ще ти покаже къде да се настаниш.

Готвачката поклати глава.

— За съжаление това е невъзможно, мадам. Според вашите указания ние отворихме само стаите, които са нужни за нас самите. В другите сигурно е много студено, а отоплението не стига за цялата къща. Докторът ще се настани в моята стая, а аз ще спя при Кери. За Джанет просто няма място.

Ивлин изобщо не обърна внимание на тези обяснения. Тя величествено махна с ръка.

— Всичко това малко ме вълнува. Джанет не бива повече да излиза навън в тази буря. В библиотеката също има кушетка. Или пък... — Внезапно лицето ѝ се проясни и тя извика. — Как не се сетих по-рано! Лятната къща има камина, а стаите ѝ са малки и лесно се затоплят. Джанет, там ще прекараш нощта!

Скот смаяно пристъпи крачка напред.

— Но мамо, ти наистина...

Докторът хвърли бърз поглед към Джанет и също се намеси:

— Ивлин, мила моя, не бива да се вълнувате толкова. Не смятам това за особено подходящо.

Но Ивлин беше свикнала винаги да налага волята си и съпротивата само още повече я разгневи.

— Аз желая това! — извика тя. — Искам да се стопля от мисълта, че тази вечер в малката къща ще спи някой, който я е обитавал и преди. — Следващите й думи прозвучаха като заповед. — Някой да не ми противоречи! Скот, отведи Джанет в лятната къща и се погрижи да ѝ е удобно.

Всички присъстващи замълчаха, убедени в безполезността на намеренията си да се противопоставят на Ивлин Гилмър.

— Хайде, ела — промълви Скот. — Ида ще донесе чисти чаршафи. А аз през това време ще се погрижа за отоплението.

Докато слязоха по задната стълба и прекосиха моравата. Скот не пророни нито дума. По движенията му обаче Джанет усещаше колко е разгневен. С едва сдържано раздражение той отключи вратата и я покани да влезе.

— Скот, на мен също ми е много неприятно — увери го тя, но не бе удостоена с отговор.

В малката къща беше леденостудено и Джанет не свали палтото си. Скот завъртя термостата за отоплението и напълни камината с дърва. Скоро в стаята се усети приятна топлина. Джанет запали лампите и с нежност се вгледа в добре познатата ѝ обстановка. Заболя я сърцето при вида на стария люлеещ се стол, в който майка ѝ седеше и плетеше през малкото си свободни часове.

В миниатюрната кухня тя също усети присъствието на майка си. Дори чу гласа ѝ, който разказваше за събитията в голямата къща или меко се оплакваше от поредната подлост на сестрите Маккрийди.

Джанет влезе в по-малката от двете спални и пристъпи до прозореца. Обхваналото я чувство на неловкост все повече се усиляваше. Точно тук преди 15 години се беше появило лицето на вещицата. Имаше в него нещо, което не беше наред — тя отлично помнеше това. Някаква малка подробност не беше такава, каквато би трябвало да бъде. Но тогава тя не знаеше каква е тази подробност, не можеше да си я спомни и сега. Колкото и да си блъскаше главата, нищо не ѝ идваше на ум.

А седмица по-късно тя преживя нещо, което другите нарекоха пореден кошмар. В същата нощ изчезна Флонси.

На следващата сутрин тя се опита да накара някого да ѝ повярва. Непрекъснато повтаряше, че е чула гласове и шум от кола, която е минала през входната алея. Джанет стана и изтича до прозореца, но

със съжаление установи, че външните лампи не светеха, а и луната не се виждаше на покритото с облаци небе. Както се разбра при разпита, тя беше чула само гласове, които не може да разпознае, и бръмчене на мотор, което бързо заглъхна в далечината.

Естествено никой не ѝ повярва. Тя беше дете с фантазия, а и кошмарът с вещицата беше твърде пресен. Сигурно не беше чула нищо необикновено. Онази нощ Скот беше ловил риба долу на плажа — нещо, което често правеше — и би трябвало също да чуе гласовете и мотора на колата. Джанет и той се бяха скарали сериозно по този въпрос и нескритият му гняв срещу нея през следващите дни още повече бе усилил мъката ѝ.

Когато Ида пристигна с одеяла и ленени чаршафи, Джанет отново се върна в настоящето. Тъй като готвачката отклони опита ѝ да помогне, тя се върна в дневната, където Скот тъкмо притуряше дърва в камината. Той заговори, без да вдигне очи към нея:

— Тук вече е доста топло. Провери обаче дали огънят е угаснал, преди да си легнеш.

Той изчака Ида да свърши и двамата излязоха.

Джанет не вярваше, че ще заспи скоро, но беше толкова изтощена от дългото пътуване, че заспа веднага, щом сложи глава на възглавницата. Потъна в дълбок сън без сънища, който успокои нервите ѝ.

Когато се събуди, бурята беше утихнала. Морето беше спокойно, а в стаята ѝ се промъкваха бледи слънчеви лъчи.

Джанет стана и отиде да се измие в малката баня, където като по чудо имаше топла вода. Облече се и отиде в кухнята да си потърси закуска. Намери обаче само излъскани до блясък рафтове и чекмеджета. Но закуската можеше да почака, докато види някъде из пътя си отворен ресторант или кафе. Часът беше девет — беше спала непробудно цели единадесет часа! Дано намери някой отборен локал по пътя към града...

Защото Джанет възнамеряваше веднага да си тръгне. Нямаше смисъл да остава повече в Шоркрест. Явно някой е решил да я повика тук, кой знае по каква причина. По-добре е да се върне у дома и да чака Флонси да се обади отново.

Джанет прибра багажа си, облече палтото си и завърза шала на главата си. Излезе навън и присви очи, заслепена от слънцето. Минаха

няколко секунди, преди да почне да вижда нормално. Пред нея беше малката веранда с три стъпала, които водеха към плажа. Но там имаше още нещо. Силен писък се изтръгна от гърлото на Джанет, когато откри, че за малко не се е спънала в простряното на земята тяло. В подножието на стълбата лежеше мъж с разкривено лице и нож, забит между раменете му.

5.

Джанет задъхана достигна страничната врата на Шоркрест и заблъска с юмруци по нея. Когато вратата внезапно се отвори, тя с усилие успя да се задържи на крака. Скот протегна ръка и я подкрепи.

— Какво означава това? — попита смаяно той. — Реших, че някой иска да събори къщата. Ида тъкмо занесе закуската на мама.

Джанет вдигна към него смъртнобледото си лице и той още повече се слиса. Тъй като младото момиче не беше в състояние да произнесе нито дума, той се опита да я успокои:

— Полека, полека, Джанет! Опитай се да ми кажеш какво те е разстроило толкова.

— На стълбите пред лятната къща лежи труп на мъж — промълви едва-едва Джанет. — Поне аз мисля, че е мъртъв.

— Да не би това да е поредният ти кошмар?

Тъй като тя трепереше цялата, но явно не от студ, Скот бързо се отпрати към лятната къща. Джанет остана неподвижна, загърната в палтото си, сякаш се опитваше да се защити от ледения шок. Когато Скот се върна, лицето му също беше замръзнало. Той като че ли не чу нито дума, когато Джанет му напомни, че трябва да извика полицията.

Няколко секунди той безизразно гледаше пред себе си, после внезапно избухна:

— Полицията ли? Ти мислиш ли, как ще го понесе мама?

Но успя да се овладее, обади се по телефона и веднага след разговора се качи в спалнята на майка си. Джанет отиде в кухнята. В машината за кафе имаше горещо кафе. Джанет си наля една чашка и я изпи на един дъх. Това успя до известна степен да разруши ледената ѝ вцепененост. Тя седна до масата и зачака, докато най-после чу входния звънец и веднага след това мъжки гласове в антрето.

В кухнята влезе Скот, следван от грамаден мъж, който ѝ се представи като шериф Джонсън. Шерифът внимателно изслуша разказа на Джанет, без да я прекъсва. Тя подробно описа как е открила тялото на стъпалата на лятната къща.

На външен вид той съвсем не изглеждаше типичен шериф на малко градче. Не носеше звезда, а и оръжието, му не се виждаше. Освен това изглеждаше образован и възпитан.

— Щом свърша с другите, ще поговоря отново с вас, мис Пери — каза той. — Бих желал да останете известно време тук. Повикал съм специалисти от градската полиция, които имат доста работа навън и в лятната къща.

Джанет прекара един час сама в библиотеката. Веднага след като я представи на шерифа, Скот беше излязъл и сигурно отново беше отишъл при майка си. Докато чакаше, отвън проникваха всевъзможни шумове. По входната алея фучаха коли, отваряха се и се затваряха врати, гласове и стъпки кънтяха в ушите ѝ и се отдалечаваха в посока към лятната къща.

Най-после шериф Джонсън се върна. Той притегли едно кресло и седна срещу нея. Държеше се, сякаш имаше много свободно време.

— Хайде сега, разкажете ми още веднъж цялата история от самото начало — помоли той.

Сега Джанет беше по-спокойна и беше в състояние да го прецени по-добре. Мъжът срещу нея беше висок и добре сложен, лицето му беше енергично, обрулено от вятъра. Слепоочията му сивееха; сините очи гледаха дружелюбно. Спокойният глас и любезното му държание я изкушаваха да му се довери, но нещо я възпираше. Тя инстинктивно усещаше, че пред нея е твърд, решителен човек. От внимателния му поглед трудно убягваше и най-малката подробност.

Е, тя нямаше какво да крие. Разказа отново всичко, което знаеше. Всъщност то не беше нищо. Миналата вечер си беше легнала около десет и на сутринта, излизайки от лятната къща, беше открила на стълбите убит човек. Реално погледнато, това беше всичко, макар че усещаше, че шерифът няма да се задоволи с него.

За да я успокои, шерифът започна да говори за трудностите, с които се сблъсква подобно разследване.

— Откакто съм на този пост, в моята област не е ставало убийство. Почиващите обикновено се напиват и почват да се бият с юмруци, но с това се свършва. А и през лятото имам на разположение цял отряд полицаи, докато през този сезон трябва да се задоволя само с няколко души. Освен това ми липсват помощни технически средства за разследване на убийство. В тази връзка трябва да се опра на градската

полиция, може би и изцяло ще ѝ предам случая. Но тъй като в момента всички служители са заети някъде другаде, ме помолиха да извърша цялата предварителна работа. Зная, че ще ми помогнете, мис Пери. — Той се усмихна и продължи със съвсем друг тон. — Вие, разбира се, знаете кой е мъртвецът.

Изненадана от внезапната промяна в държанието му, Джанет заекна:

— Не, изобщо не видях лицето му. Той лежеше по очи...

Това, което се беше набило в очите ѝ, бе стърчащият нож, окървавеното яке, разперените ръце и крака.

— Но поне сега вече знаете кой е той!

— Не. Откакто вие излязохте, аз седях съвсем сама тук и не съм говорила с никого. — Джанет трепереше с цялото си тяло. Шериф Джонсън извади от джоба си смачкан пакет цигари и ѝ предложи да запуши. Когато тя отказа, той като че ли се обиди.

— Щом не знаете нищо, ще трябва да ви информирам аз. — Той измъкна от джоба си бележник и бегло го прелисти. — Става въпрос за Джудсън Броук, петдесет и петгодишен, гражданин на Ню Йорк.

Той бързо вдигна очи, за да улови реакцията ѝ.

Името се стори познато на Джанет, но тя не успя веднага да го свърже с точно определена личност. Мина известно време, преди да се сети кой е този човек.

— Джудсън Броук — повтори тихо тя. Дълбоко погребан спомен оживя в съзнанието ѝ. Второто лято този Джудсън Броук също беше живял в Шоркрест. Служеше като градинар, пазач, келнер или шофьор, според това, от какви услуги се нуждаеха обитателите на дома. Тя често го срещаше по пътя си, защото той се беше влюбил в майка ѝ и всяка свободна минута обикаляше лятната къща.

Той беше виновен за влошаването на отношенията между Алис Пери и сестрите Маккрийди. — Една от тях, не помнеше точно коя, беше харесала този непривлекателен мъж и явното му предпочитание към Алис Пери още повече засили тяхната омраза. Едната ревнуваше, а пък другата от лоялност към сестра си тормозеше икономката.

Тази бъркотия беше продължила цяло лято. Явно това беше една от причините, поради които Алис Пери беше напуснала службата си през ноември.

Шериф Джонсън, който внимателно наблюдаваше изражението на Джанет, запита:

— Значи си спомняте за него?

— Той работеше тук.

— Знам това. — Тъй като вече беше говорил с останалите, Джанет не се учуди, когато чу следващия въпрос. — Истина ли е, че е бил много близък с майка ви?

Сигурно сестрите Маккрийди са му го съобщили и Бог знае какво още са му наговорили.

— Майка ви междувременно се е омъжила, така ли?

— Точно така — отговори Джанет, — въпреки че не разбирам, какво общо има това с убийството. Оттогава майка ми не е виждала този Броук.

— Сигурна ли сте? — осведоми се шерифът. — Нима той не ѝ е писал и не я е заплашил, че ще разкаже на новия ѝ съпруг за любовните им отношения?

— За такива отношения и дума не може да става — разгневи се Джанет. — Джудсън я преследваше и непрекъснато ходеше по петите ѝ, без тя да успее да го прогони. Тя не можеше да го понася, аз също. Беше ни ужасно неприятен. Макар че е мъртъв, смятам, че е по-добре да ви кажа истината.

— Именно истината искаме да узнаем — усмихна се шерифът. — Значи вие и двете не го обичахте — продължи спокойно той. — В такъв случай, ако той наистина се е появил отново и е заплашил майка ви, че ще разруши брака ѝ... Трябва да знаете, че Броук беше облечен доста скъпо за възможностите си. Градската полиция откри на Бейбъри Лейн скъпа кола, която е негова собственост. А в джоба му имаше значителна сума пари. Не добивате ли и вие, мис Пери, впечатление, че е изнудвал някого?

Джанет неволно сплете ръце. Нима шерифът намекваше, че тя е дошла тук, за да се разправи лично с Джудсън Броук? Че го е принудила да замълчи завинаги, за да помогне на майка си?

— О, не! — прошепна тя. — Това няма нищо общо с нас. През всичките тези години не сме чули нищо за него, а и майка ми не би могла да му дава пари, защото никога не е имала средства. Нито тя, нито аз сме го виждали. Тази сутрин го видях за пръв път. Но не знаех, че е той, преди вие да ми кажете.

Тогава шерифът зададе въпроса, който Джанет през цялото време страхливо очакваше:

— Защо всъщност дойдохте тук, мис?

Тя преглътна няколко пъти, преди да се реши да отговори.

— Причината беше едно телефонно обаждане — каза най-после тя. Тъй като ѝ беше ясно, че трябва да му разкаже всичко, първо се осведоми дали си спомня изчезването на Флонси Гилмър. Той си спомняше, тъй като тогава бил помощник-шериф и като такъв също се занимавал със случая.

— Много бих желал да ми разкажете всичко, което знаете за случая — помоли шерифът. — Може би това ще хвърли нова светлина върху събитията.

— От самото начало ли? — попита тя и той кимна.

Джанет се пренесе в отдавна минали времена. Тя описа всички онези събития, които бяха оживели в паметта ѝ след телефонното обаждане на Флонси. Разказа за великолепно първо лято, и за мъката си от това, че е дошла есента. После за дългите зимни месеци в града. И за следващото лято, което беше толкова различно от първото. Не премълча нито честите караници между Флонси и майка ѝ, нито причината за тия караници.

— Флонси беше влюбена в един млад артист — Тод Ван Дайк. — Джанет заекна при споменаването му, тъй като внезапно отчетливо си припомни младежа: руса коса, която блестеше златна на слънцето; стройно, почерняло тяло по бански костюм и блестящи бели зъби на вечно усмихнатото лице.

— Значи, майката беше против тази любов? — попита шерифът.

— Точно така, макар че не зная защо тя толкова ожесточено се противопоставяше — отговори замислено Джанет. — В края на краищата и тя самата е човек на изкуството. Но кой знае по каква причина тя не искаше да допусне по-тясна връзка между Флонси и този млад мъж. Може би защото дъщеря ѝ беше едва 16-годишна, а може би защото е имала други планове за бъдещето ѝ. Но каквото и да е било, тя не позволяваше на Флонси да има нещо общо с Тод, нито пък с летния театър, в който играеше той. Бяха дали на Флонси малка роля в една от пиесите, така че с Тод по цял ден бяха заедно. Мисис Гилмър успя да наложи волята си и Флонси се отказа от ролята. На

всичкото отгоре тя ѝ забрани да се среща с Тод. Но тя, разбира се, не я послуша и двамата всеки ден се срещаха тайно на плажа.

— Не си спомням да се е говорило нещо по този въпрос, когато изчезна момичето — подхвърли шерифът. — А не е ли възможно при тези обстоятелства двамата млади да са изчезнали заедно? В тази посока не са ли правени разследвания?

Джанет поклати глава.

— Едва Тод узна за изчезването на Флонси, когато нахлу в къщата като луд и нарече мисис Гилмър с всички възможни обидни имена.

Джанет беше чула това със собствените си уши, свита в обичайното си скривалище — един сандък за дрехи под стълбата. Тя любопитно беше повдигнала капака и беше видяла лицето на Тод, изкривено от гняв и мъка.

— Да не би просто да се е преструвал — все пак това е негова професия?

— Не. Той продължи да идва, дори след като го изгониха. Непрекъснато бродеше по плажа с надеждата да открие някаква вест от Флонси. Сигурна съм, че не знаеше нищо повече за изчезването ѝ от другите.

— Тъй като не са ѝ разрешили да се омъжи за любимия мъж, може би тя...

Но Джанет не го остави да довърши.

— Нямаше и най-малки признаци за това, че е посегнала на живота си. Знам, че имаше различни слухове и някои твърдяха, че се е удавила, но Флонси никога не би направила подобно нещо. Освен това не откриха тялото ѝ. Тук течението е много силно и изхвърля на скалите всевъзможни неща. Ако тя... Но не, не се е самоубила!

Шерифът слушаше внимателно, макар че голяма част от тази стара история сигурно му беше известна. В гласа му, както и в ясения, уверен израз на очите му, които неотстъпно се взираха в лицето ѝ, имаше нещо хипнотично.

— А каква е вашата хипотеза? — попита той. — Какво, по ваше мнение, е станало с момичето?

— Аз мисля, че през онази нощ тя отпътува нанякъде — с кола — отговори Джанет, без да се замисля. — Трябва да знаете, че аз чух шум от мотор. Всички искаха да ме убедят, че съм сънувала, но аз съм

сигурна, че го чух. — Тя потърка челото си с ръка и се покашля, тъй като гласът ѝ предрезгавя от дългото говорене. — Тъй като вече преживях един кошмар, те сметнаха чутото от мен за продукт на превъзбудената ми детска фантазия.

— А какъв беше първият ви сън?

— Видях на прозореца една вещица.

— Вещица ли?

— Да. — И тя описа дните, когато мисълта за вещиците буквално я преследваше. Когато спомена за ноктюрното на Флонси, се сети, че не каза на Скот, че е чула тази мелодия по телефона. Може би това щеше да го убеди в истинността на думите ѝ.

— Съгласен съм, че подобни неща могат да предизвикат кошмари — каза шерифът, — но от друга страна, вие сте убедена, че не сте сънувала. Вярвате, че в действителност сте видели вещица през прозореца. А също, че сте чули гласове през онази нощ.

— Напълно сигурна съм — настоя Джанет. — И двата пъти бях съвсем будна.

Шерифът кимна и прибра бележника в джоба си. Когато стана, Джанет усети неимоверно облекчение, че разпитът свърши. С неизменната си любезност шерифът каза:

— Моля, облечете палтото си, мис Пери. Ще отидем в лятната къща.

Джанет се олюля. Той протегна ръка и ѝ помогна да се задържи на краката си.

— Съжалявам, но така трябва — продължи той. — Там вече няма нищо, което би могло да ви разтревожи. Моите хора приключиха с работата.

Като дървена кукла Джанет отиде в кухнята, където беше оставила палтото си. Шериф Джонсън ѝ помогна да го облече и я хвана здраво под ръка.

— Всичко си е както преди — увери я още веднъж той.

Наистина беше така, с изключение на тебеширените очертания, които маркираха мястото на трупа. Шерифът заобиколи и през дневната я въведе в кухнята. Джанет бързо разбра какво търсеха там. На стената над мивката бяха забити кукички, на които висяха разни кухненски прибори. Вниманието му обаче беше насочено към

поставката за ножове с всевъзможни големини и форми. Едно от местата беше празно. Липсваше най-големият нож за рязане на месо.

Когато шерифът се обърна към Джанет, той вече не се усмихваше.

— Виждали ли сте липсващия нож, откакто снощи влязохте в тази къща? — попита той.

От ужас гласът на Джанет пресекна.

— Да не би с този нож...

— Без съмнение. Ножът, с който е прободен Броук, е висял тук. Вие ли го взехте от поставката? — продължи той с остър тон.

6.

Тя поклати глава, повтаряйки механично:

— Не съм го докосвала. Не съм го докосвала...

— Но някой го е направил — това е сигурно. — Очите му бяха неотстъпно вперени в лицето ѝ. — Хората ми изследваха ножа, но не намериха отпечатьци от пръсти. Това обаче не е от особено значение, тъй като по това време на годината повечето хора носят ръкавици. Ще познаете ли ножа, мис Пери?

— Как бих могла? — отговори с треперещ глас тя. — Нали ви казах, че за последен път съм била в тази кухня преди петнадесет години. Освен това надали бих могла да различа един нож от друг...

— Права сте, въпросът май беше доста глупав. — Това, че доброволно си призна, Джанет оцени като опит отново да спечели доверието ѝ. — Както вече ви споменах, този случай не е точно в моята компетентност — продължи шерифът. — Един мъж е убит с нож, а ножът, чието острие точно отговаря на раната, липсва от тази поставка. И човек неволно съпоставя едното с другото. — И той извинително добави: — Не бива да ми се сърдите, аз просто си върша работата, доколкото мога.

Но с типичния си маниер той веднага подхвана нещата от другата страна.

— А не би ли могъл някой да се промъкне в къщата, докато вие сте спали, и да вземе ножа?

Това беше удобен и лесен изход от положението, но Джанет не искаше да го използва. Ако сега се поддадеше на изкушението, неизбежно щеше да се заплете в мрежа от лъжи и полуистини.

— Не — отговори бавно тя. — Не е възможно. Аз грижливо заключих вратата и лично проверих дали всички прозорци са зарезани, след като Скот — мистър Гилмър — и Ида Маккрийди си отидоха. За да влезе някой в къщата, би трябвало да разбие стъклото на прозореца или да строши ключалката, а аз непременно щях да го чуя. Вярно е, че

спях дълбоко, но стаите са малки, а спалнята ми е съвсем близо до коридора. Ако някой беше влязъл, щях да се събудя.

Шерифът кимна.

— В думите ви има истина. Значи човекът е взел ножа преди това. Впрочем Броук не е бил убит на стълбата. Срећнал се е с убиеца си на плажа — смятам, че са имали предварителна уговорка. По токовете на обувките му, както и по маншетите на панталона му беше полепнал пясък. Бил е прободен с ножа на плажа и после убиецът го е довялякъл пред вашия праг. Настъпилият прилив е заличил всички следи от стъпки, а и земята е замръзнала. Въпреки това съм уверен, че точно така е станало.

Въпреки твърденията си, че не разбира нищо от разследване на убийства, шериф Джонсън беше свършил учудващо много работа за толкова кратко време.

— А сега ще ви помоля да ми дадете обувките, които сте носили снощи, мис Пери — добави той с извиняваща се усмивка.

Джанет отиде в спалнята да ги донесе. Бяха елегантни обувки с високи токове. През целия ден ги беше носила и тъй като бяха влажни, на сутринта беше обула вместо тях спортни обувки с нисък ток.

Шерифът внимателно разгледа подметките.

— Добре, че имате още един чифт — каза той. — Защото трябва да отнеса тези в лабораторията за изследване. Много ще се учудите, ако видите, какви неща могат да се открият там. Ако по обувките ви наистина има пясък, няма да има никаква полза от това, че сте ги почистили основно.

Ако си мислеше, че ще я уплаши, той много се лъжеше. Въобще не беше нужно да почиства пясъка от обувките си, тъй като изобщо не беше ходила на плажа.

Сигурността ѝ до известна степен се възвърна.

— Кога ще мога да си замина? — попита тя. — Един приятел ми зае колата си и сигурно ще се чуди, защо не му я връщам.

— За съжаление не може и въпрос да става за заминаване — отговори шерифът. — Моля ви да останете тук още известно време.

Джанет не се остави да бъде измамена нито от любезния тон, нито от приятелския му поглед. Това си беше чисто и просто заповед. Тя щеше да си замине от Шоркрест, едва когато ѝ разрешат това. Беше

безсмислено да задава повече въпроси. Той сигурно ще се позове на градската полиция, която ще поеме случая в следващите дни.

— Трябва ли непрекъснато да си стоя в къщи или мога да се разхождам? — попита все пак тя.

— Можете да правите каквото си искате — отговори той. По тона на гласа му тя разбра, че е учуден от такъв въпрос. — Та вие не сте затворник. Просто трябва да сте на наше разположение, за всеки случай.

— Много ви благодаря — промърмори Джанет.

Тя се сбогува с шерифа на мястото, където се отклоняваше пътят за морския бряг. Не ѝ се искаше да се затвори в къщата и да седне без работа в някоя стая, изоставена от Скот и от другите.

Денят беше слънчев. Небето беше кристално синьо, а плажът толкова чист и празен, колкото Джанет досега не го беше виждала.

Северно от Шоркрест тясна ивица земя се вдаваше доста навътре в морето. Нататък водеше пътека. Джанет често беше минавала по нея. Накрая на тази ивица, като се изкачиш през гъстите храсталаци, се намираше малко скално плато с прекрасен изглед към морето. Стръмни скали се спускаха към водата. Когато искаше да бъде сама, Флонси често се скриваше тук. Именно тя разкри пред Джанет прелестта на това място.

Нищо чудно, че Джанет внезапно изпита желание да види отново това кътче, свързано с толкова скъпи спомени, весели и тъжни. Двете с Флонси бяха прекарвали тук много часове в задушежни разговори; а през второто лято Джанет често беше заварвала приятелката си обляна в сълзи.

Затова сега тя решително се отправи на път. Тъй като в момента беше отлив, по пясъка се вървеше леко. Вятърът беше отслабнал през нощта, а зимното слънце се стараеше да затопли земята, доколкото може. Ако не я измъчваха тежки мисли, разходката щеше да бъде прекрасна.

Когато стигна края на пясъчния плаж, тя с известни усилия успя да открие пътеката, водеща нагоре към крайбрежните скали. Тя беше почти обрасла с трева и покрита с навяна от вятъра шума. Джанет трябваше с много усилия да се провре през храсталациите, а това ясно показваше, че години наред тук не е минавал никой. Може би дори самата Флонси е минала последна по пътеката.

Внезапно я стресна някакъв шум. Някъде зад нея се разнесе шум от счупен клон, който проехтя като пистолетен изстрел в тишината. Джанет спря като вцепенена на мястото си, докато шумът в храсталаците показва, че тайнственото същество се оттегля. Сърцето лудо се блъскаше в гърдите ѝ и тя едва дишаше. Усещаше нечие чуждо присъствие, макар че не виждаше никого. Който и да беше, той явно чакаше нещо — но какво?

Въпреки страха си тя си наложи да се обърне. Нищо не помръдваше. Ничия сянка не падаше по пътя. Чуваше се само плясъкът на вълните.

Джанет остана на мястото си, защото се боеше да направи дори и една крачка. Внезапно от храста се плъзна някакво малко животинче, изгледа я е изпълнени със страх очи и бързо изчезна. Джанет усети толкова голямо облекчение, че избухна в луд смях. Явно въображението ѝ беше изиграло лоша шега. Тя и катеричката бяха единствените живи същества в тази пустош.

Успокоена, Джанет продължи пътя си. Вече беше близо до скалното плато — виждаше пред себе си сухата кафява трева, която растеше по него. Изкачи се предпазливо и седна на ръба. Много отдавна Флонси я беше предупредила, че мястото не е сигурно. Дъждът и снегът бяха подкопали скалите и една-единствена погрешна стъпка беше достатъчна, за да се срути човек в пропастта.

Джанет отново се възхити от прекрасната гледка. Никога нямаше да ѝ се насити. Тя остави чантата си на тревата и се облегна назад, подпирайки се на ръцете си. Ако вместо това се беше навела напред и беше заела друго, по-несигурно положение, това щеше да означава за нея сигурна смърт.

Както си седеше тихо, тя изведнъж усети, как една ръка я блъсна с все сила по гърба. Тя се плъзна надолу и сякаш нищо вече не можеше да я спаси. В следващия миг щеше да падне на скалите и да си разбие главата. Джанет падаше безмълвно. Нито звук не се изтръгна от устните ѝ. В този съдбовен миг тя инстинктивно усещаше, че има нужда от всичките си сили, за да запази живота си от грозящата опасност.

Тя се опита да намери някоя издатина в скалите, на която да се закрепим с крака и която да може да издържи тежестта на тялото ѝ. Ръцете ѝ се вкопчваха в тревата, която се откъсваше с корените и

политаше надолу. Най-после кракът ѝ срещна издадения ръб на една скала и тя се притисна с всички сили до каменната стена. Без да погледне надолу, тя се задържа, докато дишането ѝ стана равномерно и слабото ѝ тяло събра сили да продължи.

Джанет предпазливо протегна ръце нагоре и впи пръсти в земята. После сантиметър по сантиметър започна да се изкачва. Вече мислеше, че няма да ѝ стигнат силите, когато с последен, нечовешки напън успя да се изтегли на платото. Пропълзя навътре и се отпусна изтощена на тревата. Едва си поемаше дъх. Сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи от гърдите. Най-сетне събра кураж и седна. След това се изправи с треперещи крака и с учудване установи, че е в състояние дори да ходи.

Докато с мъка се влачеше по пътеката, Джанет не можеше да се отърве от мисълта, че нападателят ѝ все още дебне някъде наблизо. Защото беше сигурна, че някой се беше опитал да я премахне. Много ясно беше усетила ръката, която я блъсна. Сега си спомни, че чу зад себе си стъпки, които бързо се отдалечиха. А това падане със сигурност щеше да ѝ коства живота.

Не биваше да остава повече тук, защото сега можеха да се опитат да я застрелят. По страните ѝ течаха сълзи. Потърси кърпичка да се избърше и се сети, че е забравила чантичката си. Обърна се и хукна назад към платото. Не беше сигурна, но инстинктивно чувствуваше, че преследвачът ѝ си е отишъл. Не беше посмял да повтори удара си. Падането ѝ от скалите щеше да изглежда като самоубийство, докато повторното нападение щеше да бъде квалифицирано като опит за убийство.

Всичко беше извършено по грижливо съставен план. Оставената на платото чантичка и разбитото в скалите тяло. Всички в Шоркрест знаеха, че тя добре познава околността. Никой не би помислил, че е убийство или просто нещастен случай.

Тя беше главното заподозряно лице в разследванията на шериф Джонсън. Лесно щяха да сметнат, че се е самоубила от страх да не бъде изобличена като убийца на Джудсън Броук. Полицията непременно щеше да стигне до извода, че доброволната смърт е била единственият ѝ изход.

Джанет хукна да бяга с всички сили, докато едва не падна от изтощение. Когато почти достигна Шоркрест, насреща ѝ по моравата се зададе мъжка фигура.

— Скот, Скот! — извика тя, разпознавайки високата, леко приведена осанка.

Усети неимоверно облекчение при вида му. Той беше добрият приятел от миналите дни, който толкова пъти я беше предпазвал от опасностите.

Скот забърза с дълги крачки срещу нея. Учудването му се превърна в тревога, когато видя протегнатите към него мръсни ръце, разбърканата коса и бледото, разкривено от преживяния ужас лице.

Той я обгърна с ръка и притисна лицето ѝ до гърдите си. Дебелата, мека материя на якето му беше толкова успокояваща. Близостта му ѝ донесе утеха и тя бързо забрави, че доскоро го подозираше като укривател на страшната тайна за изчезването на Флонси. В този миг той беше единствено старият другар в игрите, добрият приятел и защитник.

— О, Скот, някой се опита да ме убие! — прошепна с мъка тя.

7.

Скот видимо се скова. Беше толкова тихо, дори дишането му не се чуваше. Когато най-после проговори, гласът му беше като чужд и ясно издаваше напрежението му.

— Разкажи ми всичко, Джанет — промълви той.

С нахъсани, несвързани изречения тя се опита да опише всичко, което се беше случило.

— Бях на косъм от смъртта — завърши разказа си тя и се вгледа в мъжа до себе си с разширени от ужас очи.

— Невероятно! — Той отстъпи крачка назад и запали цигара. При това Джанет забеляза, че ръцете му треперят. — Да не би всичко това да е плод на въображението ти? Може би само ти се е завило свят от голямата височина. Често се случват подобни неща...

— Нищо подобно — отговори твърдо Джанет. — Ясно усетих, как някой ме блъсна. Моля те, повярвай ми! Не съм изгубила равновесие, нито пък ме е обхванало необяснимо желание да се хвърля в пропастта.

— Сигурно, сигурно — опита се да я успокои той. — Нищо чудно, че си толкова объркана. Мисля, че е най-добре да се прибереш в къщи.

Джанет вдигна глава и изгледа голямата къща. Без да иска ѝ се натрапи мисълта, че някой е наблюдавал малката сцена и си е извадил невярното заключение, че Скот я е държал в обятията си. На горния етаж се раздвижи перде и нечия глава изчезна навътре в стаята. Вероятно беше Кери, тъй като това беше спалнята на мисис Гилмър.

— Нека не минаваме през кухнята — помоли тя, докато вървяха към къщата. — Не искам никой да ме види в сегашното ми състояние.

Скот ѝ предложи да се измие в малката тоалетна стая до входния салон.

— Ще те чакам — обеща той.

Джанет се обърна и го изгледа. Очите им се срещнаха и останаха дълго така. Скот бавно се наведе и докосна с устни нейните. Сърцето

на Джанет лудо заби при тази нежна милувка.

И по-рано я бяха целували приятели, особено в края на някоя хубава вечер и това не ѝ беше неприятно. Когато Дейвид ѝ пожелаваше лека нощ, той винаги я целуваше, но всеки път се отдръпваше с въздишка на разочарование и болка. Никоя от тези целувки обаче не я беше развълнувала така дълбоко както тази.

Когато най-после се откъсна от него, тя го погледна с очакване да чуе любовно обяснение. Ако то наистина беше последвало, двамата щяха да разговарят свободно и непринудено помежду си. Тя щеше, без да се замисля, да му зададе въпросите, които неотстъпно я занимаваха след пристигането ѝ в Шоркрест, а отговорите, които щеше да получи, щяха да разсеят съмненията ѝ и да възвърнат душевното ѝ спокойствие.

Вместо това той свали ръце от раменете ѝ и посегна към кутията с цигари на масата. Предложи и на нея, но тя само поклати глава. Той запали цигара и вдъхна дълбоко дима. Джанет чакаше.

— Скот — промълви най-после тя, напълно объркана, — има някои неща, за които трябва да поговорим.

— Пак ли за малкия епизод, който преживя горе на скалите?

— Малък епизод?!

— Все още смятам, че може и да си се излъгала. — Той не я погледна, а проследи с очи цигарените облачета. — Имаш ли намерение да информираш полицията за случилото се?

Джанет усети огромно разочарование. Тя очакваше да чуе от него, че я обича, а той небрежно се осведомяваше за нещо съвсем друго.

Въпреки равнодушния тон, тя разбра, че Скот очаква с напрежение отговора ѝ.

— Би трябвало — отговори бавно Джанет. — Или ти не мислиш така?

— Ти сама ще решиш. Ако мислиш, че ще ти повярват, направи го. Но тъй като не можеш да представиш доказателства, историята ти ще прозвучи доста фантастично. От друга страна пък, аз не бих искал да ти влияя. Не искам да криеш каквото и да било от този шериф Джонсън. Моите чувства са строго лични, спокойно можеш да ги наречеш дори егоистични. Тази сутрин направо изтормозиха майка ми с въпроси, както впрочем и всички нас. А тъй като тя е много зле, аз се

надеявах да не я безпокоят повече. Но щом си убедена, че едва си успяла да се спасиш от опит за убийство, не бива да скриваш това от полицията...

Аргументът му, че всяко ново вълнение ще се отрази зле на Ивлин Гилмър, направи силно впечатление на Джанет. Естествено, тя не искаше да навреди на жената, на която дължеше толкова много. А с мълчанието си може би щеше до известна степен да ѝ се отплати за любезността.

— Добре — отговори най-после тя. — Няма да кажа на шериф Джонсън.

— Ти си мило момиче! — усмихна се Скот и отново посегна да я прегърне, но тя се отдръпна. За нея всичко беше свършено. Каквото и да беше станало между тях двамата в ония кратки, замайващи мигове, когато се целуваха, цялото им очарование беше изчезнало. Тъй като не искаше да остава повече насаме с него, Джанет се залови за първото нещо, което ѝ дойде на ум.

— Гладна съм — каза тя. — Би ли могла Ида да ми приготви нещо за ядене, което да си взема в лятната къща?

Но Скот обясни, че тя не бива повече да спи там. Нарезждането на шерифа е, никой да не влиза без негово разрешение в малката къща. На горния стаж я чака готова стая, където ще остане, докато ѝ разрешат да си замине. Ида ще ѝ занесе нещо за ядене в стаята, щом така желае. Вещите ѝ също са пренесени там.

Докато тя беше навън, бяха се погрижили за всичко, макар че предната вечер ѝ бяха съобщили, че в голямата къща няма място за нея. Още едно необяснимо обстоятелство, което засилваше тайнствеността на Шоркрест.

Отредената за нея стая беше в южното крило на къщата и гледаше към моравата. Вътре беше студено и влажно, както често е в помещения, които дълго време не са били обитавани.

Въпреки това Джанет прекара целия ден в стаята си.

Тя очакваше, че шерифът отново ще я повика на разпит, но нищо подобно не се случи. Долу в салона се водеха оживени разговори. Различаваха се гласовете на Ида, Кери и д-р Бронсън. Причина за това явно беше лошото състояние на Ивлин Гилмър, за което беше говорил Скот.

Точно това накара Джанет да остане в стаята си. Освен това не искаше да вижда Скот, преди да си е изяснила чувствата си към него.

На нощното шкафче имаше книги, списания и радио. Тя изслуша някаква забавна програма, после симфоничен концерт и спря радиото, когато започнаха да предават новините. Не искаше да чува коментарите за убийството в Шоркрест, които сигурно свързваха името ѝ с това на убития.

Ида донесе табла с отлично приготвени ястия, но Джанет нямаше апетит. Около осем вечерта тя не можа да издържи повече. Тъкмо щеше да излезе, когато на вратата се почука. Джанет са зарадва дори на това, че в стаята ѝ влезе Ида.

— Очакват ви в музикалния салон, мис Пери — обяви тя и излезе, без да дочака отговор.

Джанет се поколеба, но все пак реши да слезе. Приглади полата си, оправи грима си и тръгна към музикалния салон.

Вратата му беше отворена и отвътре се чуваха гласове, които възбудено говореха един през друг. Джанет смаяно спря на прага. Ивлин Гилмър седеше в едно кресло пред камината с одеяло на коленете. Косата ѝ беше грижливо сресана. Облечена беше в тъмноредвена роба, която заедно с пламъците, които играеха по лицето ѝ, придаваше допълнителен цвят на лицето ѝ.

Освен нея в салона бяха Скот и д-р Бронсън, които при близането на Джанет се надигнаха с безизразни лица.

Мисис Гилмър я поздрави с голяма сърдечност.

— Мила малка Джанет, не можах да понеса мисълта, че седиш съвсем сама там горе — особено днес, след като ти... — Тя театрално разпери стройните си ръце, а тъмните ѝ очи бяха вперени със съчувствие в младото момиче. — Толкова много съжалявам! Но ти не бива да се безпокоиш — ние ще ти намерим най-способния адвокат.

Джанет премълча, тъй като не знаеше какво да отговори. Не смяташе за нужно да пояснява, че самата тя работи в адвокатска кантора и че приятелят ѝ Дейвид Ламбърт е един от най-добрите адвокати в града.

Държанието на Ивлин Гилмър беше убило всяко доверие у нея. Тази жена не показваше по никакъв начин, че вярва в невинността ѝ. Тя приемаше като даденост, че младата жена е замесена в извършеното тази сутрин престъпление и ѝ предлагаше помощ и подкрепа.

Явно някой подробно ѝ беше разказал за хода на следствието. В този миг Скот едва забележимо ѝ даде с очи знак да промени разговора и в никакъв случай да не споменава следобедното произшествие.

Но тя не можеше да остави нещата така. Трябваше да се защити по някакъв начин.

— Но аз нямам нищо общо с убийството — промълви тя. — Не съм виждала Джудсън Броук, откак живяхме тук онова лято. За пръв път го видях отново, едва когато го намерих тази сутрин.

— Но разбира се, мило дете — усмихна се благосклонно Ивлин. — Бъди сигурна, че ние сме твои приятели и ще направим всичко, което е по силите ни, за да ти помогнем. Искрах да те уверя в това, затова поръчах да те повикат.

Джанет обходи с поглед седящите насреща ѝ хора — Ивлин, д-р Бронсън, Скот — и се спря дълго върху последния, сякаш искаше да се увери, че и той я смята за убийца.

Но Ивлин Гилмър промени темата с лекотата, за която Джанет толкова добре си спомняше.

— Скот, няма ли да предложиш на Джанет нещо за пиене? Сигурна съм, че ще ѝ се отрази добре. Напълни и чашата на Карл. Нека си поговорим малко като добри приятели.

Джанет беше напълно объркана. Това ли беше тежко болната пациентка, която не биваше да се подлага на нови разпити от страна на полицията? Жената срещу нея изглеждаше учудващо здрава. Освен метнатото върху коленете ѝ одеяло нищо във вида ѝ не намекваше за болестта ѝ. Тя изглеждаше като всяка нормална домакиня, прекарваща вечерта в компанията на неколцина добри приятели.

Ивлин сякаш прочете мислите ѝ.

— Понякога се чувствавам съвсем добре, макар че лесно се уморявам. Но не бива да се задържам дълго на крака. Във всеки случай се радвам, че си при нас. — Усмивката ѝ не беше изгубила своя блясък, както и гласът ѝ — цялото си очарование.

За разлика от нея Скот и д-р Бронсън изглеждаха мрачни. По лицата им ясно личеше колко им е неприятно, че пациентката е напуснала болничната си стая.

Когато Скот ѝ подаде чаша питие, Джанет се зарадва, защото така имаше с какво да се занимава. Иначе щеше да се почувствува твърде неудобно в настъпилата тишина.

Най-после Ивлин Гилмър прекъсна потискащото мълчание, като с лекота заговори за най-различни неща, които нямаха нищо общо с отминалите събития. Говореше почти само тя. Двамата мъже само кимаха от време на време, без да правят усилия да поддържат разговора.

Джанет скрито поглеждаше към седящия до нея д-р Бронсън. Все повече я завладяваше чувството, че дребният пълен мъж крие някаква страшна тайна. Червендалестото му лице беше затворено в себе си, но излъчваше скрито напрежение.

Скот също така се чувствуваше неудобно, въпреки че в момента майка му говореше съвсем безобидни неща. Изглежда, единствена мисис Гилмър беше напълно непринудена. Тя говореше, без да спре, докато най-неочаквано заяви, че е уморена.

— Не бива да прекалявам — обърна се тя към Джанет и се усмихна измъчено.

Скот и докторът я придружиха навън. Изкачвайки се с олюляване по стълбата, тя като че ли изведнъж загуби целия си блясък и се превърна в застаряващата болна жена, каквато беше по-рано. Двамата мъже я подкрепяха от двете страни и почти я носеха.

Джанет бързо изтича в стаята си, заключи се и се облегна на вратата, останала без дъх. Що за болест беше тази? По каква причина никой не биваше да безпокои болната в определени часове на деня и ревниво я охраняваха от всеки и всичко, а вечерта тя се чувствуваше съвсем нормално и беше в състояние да се движи и да разговаря? Отново у Джанет се надигна подозрението, че принуждават мисис Гилмър да взема силни лекарства, които отнемат всичките ѝ сили.

Леглото ѝ беше разположено така, че се виждаше прозорецът. Навън цареше пълна тъмнина, нито луната, нито звездите се виждаха по небето. Джанет не можа да заспи. Вече беше минало полунощ, когато стаята ѝ се освети. Джанет се стресна. Първо видя трепкащи ивици светлина, които преминаха в червеникави отблясъци.

Джанет скочи от леглото, загърна се в халата си и отиде до прозореца. Тъй като къщата беше обърната към морето, тази част от градината, към която гледаше прозорецът ѝ, се използваше като стопански двор. Тук се сушеше бельо, имаше лехи със зеленчук и подправки, наблизо беше и гаражът. Имаше и огнище, в което се изгаряха всевъзможни боклуци. В момента в огнището гореше огън и

до него стоеше мъж, който с дебела тояга буташе някакъв предмет по-навътре в пламъците, за да изгори по-бързо.

Джанет предпазливо открехна прозореца и в носа я удари задушлив мирис. Когато за миг пламъците лумнаха по-ярко, тя успя да разпознае лицето на мъжа. Това беше Скот! Скот с тояга в ръка се опитваше да се отърве от някакъв предмет колкото се може по-скоро.

Какво правеше там посред нощ? Какъв беше този тайнствен огън и какво изгаряше в него? Отговорът, който ѝ се натрапваше, беше ужасно неприятен за Джанет. Задушливата миризма идваше от това, че Скот беше хвърлил в огъня чифт обувки. Обувки, за които Джанет беше сигурна, че по подметките им има полепнал пясък...

8.

С изгрева на слънцето започна прекрасен пролетен ден посред зима. Природата беше решила да се пошегува с хората и им изпрати златни слънчеви лъчи, топъл пролетен ветреца и яркосиньо небе с къдрави бели облачета.

Когато около девет часа сутринта Джанет слезе надолу към морския бряг, почвата под краката ѝ беше омекнала. След прекараната неспокойна нощ усещаше нужда да се махне от къщата поне за известно време. Надяваше се, че няма да срещне по пътя си шерифа и той да ѝ забрани да се разходи. Вторият човек, с когото в никакъв случай не искаше да се среща тази сутрин, беше Скот.

Но точно тези двама мъже бяха застанали пред къщата и разговаряха. Без да обръща внимание на Скот, Джанет запита шерифа:

— Мога ли да замина за Форест бай дъ Сий? Искам да отида на църква.

— Но, разбира се, мис Пери — отговори с обикновената си любезност Джонсън. — Та вие не сте затворена тук. За мен просто е важно да сте на разположение, когато градската полиция поеме случая. А това ще стане най-вероятно след един-два дни.

Джанет се обърна и понечи да се отдалечи. В този момент Скот ѝ препречи пътя. Той я изгледа с очи, в които светеше нежност и лека присмехулност.

— Не се е променила нашата малка Джанет — извика той. — Ето че пак ни засрами, като стана рано сутринта в неделя, взе молитвеника си и тръгна на църква. В сравнение с нея всички ние изглеждаме като мързеливи еретици.

Явното му желание да я подразни и присмехулните пламъчета в очите му я накараха да се изчерви. Скот беше облечен в бежово кашмирено яке, подходящи по цвят панталони и светли спортни обувки и изглеждаше великолепно. Тъмнорусите му коси блестяха на слънцето, а оживеното му лице беше очарователно. Въпреки всичките

си предразсъдъци и подозрения Джанет се почувствува привлечена от този красив мъж.

Скот се обърна засмяно към шерифа:

— Усещам се изкушен да придружа Джанет. Имате ли нещо против?

— Ни най-малко, мистър Скот.

Джанет не знаеше какво възнамерява да направи Скот, но нямаше как да отклони предложението му да я придружи в присъствието на шерифа. Всички смятаха, че тя и Скот са приятели, а освен това той вече беше тръгнал към гаража да изкара колата си.

След като спря пред входа дългия си нисък „Конвертейбъл“, той натисна копчето и свали гюрука.

— В такъв хубав ден спокойно можем да пътуваме открито — заяви той и отвори вратата пред Джанет. — Впрочем, напълно е възможно да предприемаме това пътуване съвсем напразно. Защото нямам и понятие, дали извън сезона се извършват богослужения. Но както и да е, едно такова пътуване ще бъде от полза и за двама ни. Крайно време е да обърнем гръб на тази къща, поне за малко...

Джанет твърдо реши да не се оставя да бъде омаяна със сладки думи. Нека той си мисли, че помежду им се е възстановило предишното сърдечно разбирателство, но тя вече му нямаше доверие. Когато обаче той посегна към ръката ѝ и я мушна в своята, тя не можа да събере смелост и да се отдръпне. Като следствие от това докосване сърцето ѝ заби по-силно и отново я обзе възбудата от предишната вечер. Тя се опита да се овладее и се загледа през прозореца.

Там, където преди петнадесет години се простираха грижливо подрязани живи плетове и добре поддържани градини, сега личаха следи на запустение. Тук-там из градините бяха изоставени летни мебели, загубили всякаква форма и започнали да ръждясват.

— Да, нещата се промениха — установи Скот със съжаление в гласа. — Вече няма толкова богати хора, които да си позволят да поддържат грамадни летни резиденции. Някои от тези къщи вече два-три пъти смениха собственика си. Други пък дават стаи под наем. Май тази практика все повече се разпространява.

— Но не и в Шоркрест, нали? — попита с вълнение Джанет. — Вие нямате подобни планове, или?

— Не — отговори хладно Скот. Тонът му не допускаше никакви по-нататъшни дискусии по този въпрос.

Вече се натрупаха толкова много забранени теми, че Джанет просто не знаеше за какво да говори. Когато мълчанието се проточи, тя попита, надявайки се, че няма отново да сбърка:

— Как е майка ти тази сутрин?

— Още спеше, когато излязох от къщи. Така е винаги с нея. След няколко лоши дни настъпва временно подобрене, което обаче трае най-много два-три часа.

Това беше всичко, което ѝ отговори. Тъй като очевидно не искаше да обсъжда болестта на майка си, Джанет се отказа да поддържа разговора и отново се загледа през прозореца.

Плажовете, покрай които минаваше шосето, бяха заключени. Всички мотели бяха затворени. Едва в крайния квартал — Форест бай дъ Сий — беше по-оживено. Тук беше построено ново пристанище за яхти, изникнали бяха нови хотели, ресторанти, кино и лунапарк. Джанет усети пронизваща болка, когато минаха покрай летния театър, където някога беше играла Флонси.

На паркинга пред църквата имаше само няколко коли. Банките вътре бяха полупразни. Джанет коленичи и горещо почна да се моли с надежда да възстанови душевното си равновесие. Молитвата я облекчи. Когато след края на службата двамата със Скот тръгнаха да излизат, тя се запита какво ли е почувствувал той през изминалия час. Дали усещаше разкаяние, ако някаква тежка вина притискаше сърцето му? Лицето му не издаваше нищо. Усмивката, която го озаряваше, изглеждаше искрена.

Джанет все повече се убеждаваше, че Скот не е виновен за убийството на Джудсън Броук, нито за произшествието на скалите. Ако не вярваше в това, тя не би могла така спокойно да коленичи редом с него. Някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ беше здраво вкоренена вярата в приятеля от детинство. Затова трескаво се опитваше да намери валидно обяснение за всички необясними събития през последните дни.

Той ѝ помогна да се качи в колата и предложи да не се връщат веднага в Шоркрест. Джанет не отговори нищо.

— Просто ще продължим още малко по брега — заяви той. — По това време на годината шосето е почти пусто.

По пътя Скот неочаквано се разбъбри. Възбудено заразказва за работата си като инженер, за дългите си пътувания. Джанет слушаше омагьосана. Когато по едно време Скот се оплака, че е гладен, Джанет погледна часовника си и с учудване установи, че обед отдавна е минал. След няколко мили попаднаха на отворен ресторант. Отвън той не будеше особено доверие, но вътре се оказа уютен и приятно обзаведен.

Обслужването беше извънредно бавно, но пък яденето ги възнагради за дългото чакане. Рибата беше приготвена превъзходно, а сервираният след това омар беше толкова пресен, като че ли само до преди час се беше разхождал по морското дъно. Силно кафе и домашно печени хлебчета допълниха менюто.

— Десерт няма — обяви собственикът и прибра чиниите.

— Аз не бих могла да хапна нищо повече — заяви Джанет, дишайки с усилие. — Невероятен ресторант — продължи тя. — Какво щастие, че случайно попаднахме тук.

— Наистина. Сега обаче не бива да го изпускаме от очи. Струва си пътуването. Ще го посещаваме често отсега нататък.

Топло чувство пролази в сърцето на Джанет. Думите на Скот криеха в себе си обещание за бъдещето. Изглежда за него беше естествено, че ще продължат да се срещат и когато тя напусне Шоркрест.

По обратния път тя седеше близо до него и сама пхна ръката си в неговата. Околната гледка внезапно стана много по-красива. Яркото слънце превръщаше океана в разтопено злато. Белият пясък блестеше, а небето беше невероятно дълбоко и синьо.

Твърде бързо стигнаха обратно в Шоркрест. Джанет усети тъга, че хубавите часове отминаха. Тя изчака, докато Скот закара колата в гаража. Когато той се върна при нея, тя му подаде ръка.

— Много ти благодаря, Скот. Беше великолепно. Радвам се, че прекарахме деня заедно.

Той задържа ръката ѝ в своята. Оживеният израз беше изчезнал от лицето му. Изглеждаше уморен от дългото пътуване.

— Тъкмо това исках да кажа и аз — отговори той. — Беше чудесно, нали? Наслаждавах се на всяка минута. Скоро ще повторим излета си.

За тези думи се залови Джанет, докато седеше самотна в стаята си. Посегна към някаква книга, но тя не успя да я увлече. Съдбите на

хората в нея не я интересуваха. Прекараните със Скот часове бяха твърде живи в паметта ѝ.

Докато всички събития на деня минаваха като на сцена пред очите ѝ, тя внезапно си спомни нещо, на което тогава не беше обърнала никакво внимание. По пътя през градчето двамата бяха минали покрай едно стрелбище, край което се беше събрала тълпа деца. Притежателят му стоеше зад щанда. Лицето му беше обрулено от вятъра, косата му блестеше на слънцето. Тя го видя ясно пред себе си, различи почти класическите черти на лицето му, гордата осанка и къдравата руса глава.

Явно вълненията на отминалите дни и близостта на Скот дотолкова я бяха объркали, че не може да познае този човек веднага, макар че не го беше виждала цели 5 години. Та това беше Тод ван Дайк!

Джанет скочи. Значи Флонси наистина беше в Сиймънт Бийч или поне някъде наблизо! Ако не беше при Тод, той със сигурност знаеше къде е тя. С треперещи пръсти тя започна да закопчава палтото си. Вече се свечеряваше и стрелбището сигурно беше затворено. Но тя лесно щеше да намери адреса му в града.

Тод щеше да ѝ разкаже всичко за Флонси, а може би и за това, което се беше случило след изчезването ѝ.

Тя се измъкна навън. От стаята на Ивлин Гилмър се чуваха гласове, а от кухнята долиташе тракане на съдове. Джанет отвори безшумно входната врата и изтича навън в тъмнината. Колата на Дейвид си стоеше там, където я беше оставила в петък вечерта. Джанет се запъти към нея. В този миг от сянката на дърветата се плъзна някаква фигура. Нечия ръка здраво я хвана за рамото.

9.

Джанет едва успя да сдържи писъка си, тъй като в последния момент позна фигурата.

— Не исках да те изплаша, мила — проговори мъжки глас. Човекът улови треперещите ѝ ръце и я привлече към себе си така, че тя усети по страните си дебелия плат на палтото му. — Глупаво беше от моя страна да те изплаша така — продължи с разкажание той.

— Въпреки това се радвам да те видя — отговори Джанет и вдигна очи към него. Макар че беше тъмно, тя забеляза, че лицето му е сериозно и загрижено. — Но какво, за бога, правиш тук? — продължи тя.

— Сутринта прочетох във вестника за тукашното убийство и нямаше как да не дойда. Първо обаче трябваше да запозная един от колегите с всички подробности по едно висящо дело, иначе щях да дойда по-рано. Пристигнах колкото се може по-бързо, Джанет.

— Много съм ти благодарна за това — отговори веднага Джанет. — Защото ми е нужен адвокат. О, Дейв, те си мислят, че аз съм го убила!

Той я притисна по-силно до себе си.

— Има ли тук някое спокойно място, където можем да си поговорим?

Когато Джанет спомена, че е възнамерявала да отиде с колата му до Форест бай дъ Сий, той веднага се съгласи да я придружи.

— А по пътя ще ми разкажеш всички подробности по случая — заключи Дейвид.

Не беше нужно да вземат неговата кола, тъй като той беше взел кола под наем и освен това спомена, че е наел стая в мотела на Турнпайк.

— Не ми се вярваше, че тук ще има някой отворен хотел — обясни той.

— Какви са отношенията ти с полицията? — попита той, докато сядаше зад кормилото.

Джанет повтори нареждането на шериф Джонсън, че трябва да бъде на разположение за по-нататъшни разпити, но че няма и понятие, дали я третираат като свидетел или като заподозряна.

Когато Дейвид се осведоми как изобщо са могли да помислят, че тя е замесена в убийството, Джанет му разказа подробно за някогашните отношения между майка ѝ и Джудсън Броук. Не премълча дори факта, че ножът, с който е извършено убийството, е от кухнята на лятната къща.

Когато стигна до преживяното на скалите, Дейвид направо подскочи на мястото си.

— Снощи са се опитали да те убият, а тази вечер се разхождаш сам-сама в тъмнината! — извика той.

— Трябва на всяка цена да говоря с Тод ван Дайк. — Джанет разказа за мъжа, когото беше забелязала на стрелбището — бившият любим на Флонси. И отново, както пред шерифа, повтори старата история за изчезването на Флонси с всичките ѝ подробности. Когато най-после свърши, вече влизаха в града.

— И какво се надяваш да постигнеш, ако това наистина е Тод ван Дайк?

— Смятам, че той ще ме отведе при Флонси. Дойдох, очаквайки, че ще я намеря тук. Не можеш да си представиш колко бях разочарована, че я няма в Шорквест. Но тя със сигурност е някъде наоколо. Доказва го телефонното обаждане. А ако някой знае нещо за нея, това може да бъде само Тод.

— Ако самият той не е в дъното на цялата тази история — усъмни се Дейвид. — Може би именно той е убил Броук, после се е опитал да премахне теб, а сега чака нов удобен случай.

— Тод?! Това е напълно изключено. Той не е способен на насилие. Е, малко е егоцентричен, като повечето артисти. Спомням си, че възнамеряваше да се опита да пробие в Холивуд. Но дълбоко в себе си той е много почтен човек. Каква причина би имал да иска да се отърве от мен?

— Може би когато е убил Броук, се е уплашил, че ти си го видяла. Като свидетел на престъплението ти представляваш голяма опасност за него.

Джанет поклати глава.

— Не мога, да повярвам подобно нещо.

— А кой го е убил според теб? — настоя Дейвид. — Ти си замесена в убийство, което още не е разкрито. Значи си в опасност.

— Не зная, Дейв — разпери безпомощно ръце Джанет. — Зная само, че аз съм невинна. За съжаление ще трябва да изчакам, за да разбера, дали полицията ми вярва или не.

Едно-единствено нещо премълча Джанет — нощното събитие край огнището в градината. Все още беше жив в паметта ѝ прекараният със Скот следобед, който беше възвърнал доверието ѝ в него. За да запази в сърцето си момчешкия му образ и обаянието, което имаше над нея, тя предпочиташе да не вярва на собствените си очи.

Беше вече твърде късно за подобно признание. А как ѝ се искаше да опише на Дейвид странната нощна сцена и горчивата миризма на горящите обувки! Но вече бяха в центъра на градчето. В този момент Дейвид попита:

— Знаеш ли въобще, къде би могла да намериш този мъж?

— Ни най-малко — призна Джанет. На минаване покрай стрелбището тя беше забелязала, че е затворено.

— Дано все още има някой отворен ресторант или магазин — добави тя. — Там ще попитаме. Щом има разрешително, сигурно го познават.

В една малка бакалница още светеше. Дейвид паркира колата отпред и двамата слязоха. В задната част на помещението се бяха събрали доста хора, които ясно се виждаха през прозореца. При влизането на двамата непознати мъжете се извърнаха и ги изгледаха с нескрито любопитство. Жената зад щанда остави настрана списанието, което четеше.

— Може би бихте могли да ни помогнете — промълви с понижен глас Джанет. Разговорите наоколо бяха замлъкнали и тя не се съмняваше, че всички се вслушват в думите ѝ. — Търся един човек на име Тод ван Дайк, който има стрелбище на главната улица. Знаете ли случайно къде живее?

Жената отново наведе очи към списанието си.

— Съжалявам, мис. Никога не съм чувала за такъв човек.

Джанет усети, че това е лъжа.

— Много е важно — помоли тя. — Аз съм стара приятелка на Тод. Той сигурно би желал да ми дадете адреса му.

В този миг към тях се приближи собственикът.

— Тод живее на „Пеликан Роуд“ — обясни той. — Третата пресечка вдясно. У него винаги свети, няма да сбъркате.

Джанет и Дейвид благодариха и излязоха.

— Лесно мина — усмихна се Дейвид, когато се качиха отново в колата. — Подобни хора обикновено реагират доста сдържано, когато става въпрос за някой от техния бранш.

Къщата на Тод, която приличаше по-скоро на барака, беше наистина осветена. Стълбите под краката им изскърцаха тревожно. Нямахме звънец, но не беше и нужен: шумът на мотора и стъпките им нагоре по стълбите бяха достатъчни, за да известят за пристигането им.

Тод се появи на прага с ръце, скръстени на гърдите, с вирната брадичка, сякаш се стремеше с наперения си вид да прогони нечаканите гости.

Джанет усети болка в сърцето при вида му. Тя толкова ясно си спомняше веселия младеж, който се втурваше в морето, носейки я на ръце, купуваше ѝ играчки или разказваше смешки, докато заедно чакаха Флонси.

— Тод — извика тя. — Не ме ли познахте? Аз съм Джанет Пери. Живях две лета в Шоркрест...

Той отстъпи настрана и безмълвно ги пропусна да влязат.

Тъй като светлината бе зад гърба му, Джанет не можа да улови по лицето му въздействието на думите си. Когато влязоха и той застана срещу тях, физиономията му бе скована в маска.

Джанет хвърли поглед наоколо си. Газовата печка беше запалена и в стаята беше горе-долу уютно. Обзавеждането се състоеше от една маса и няколко груби стола. В един ъгъл бяха натрупани вестници и списания. Пепелниците бяха препълнени, на леглото и по столовете бяха нахвърляни дрехи. В тази стая мъжът спеше и ядеше, защото трябваше да живее, а не защото това му доставяше удоволствие.

Тод набързо измете дрехите от два стола.

— Седнете — каза просто той и сам се настани на леглото.

Джанет с тревога забеляза колко се е променило красивото лице на мъжа срещу нея. Брадичката му беше твърде надебеляла, чувствителните някога устни — подпухнали, а носът — като размазан. В русата коса се точеха сиви нишки.

Тъй като и двамата отклониха предложеното питие, Тод извади от шкафа бутилка уиски и си наля голяма порция в порцеланова чаша. Опразни я на един дъх. После се тръшна обратно на мястото си с бутилка в ръка.

— Какво ви води насам, Джанет? — попита кратко той.

Изчезнали бяха бодрият му дух, веселостта му, цялата му човешка топлина. Нищо вече не напомняше за жизнения млад артист, когото Флонси обичаше така силно.

Джанет му представи Дейвид Ламбърт.

— Това е мой приятел, адвокат. Дойде тук, за да ми помогне — обясни тя. — Вероятно знаете, какво се случи в Шорквест.

Тод втренчено гледаше ръцете си.

— Нямаше как да не узная — изръмжа той. — Всички наоколо говорят само за това.

Джанет се приведе напред.

— Вие познавахте ли убийтия, онзи Джудсън Броук? Сигурно сте го срещали, когато работеше в Шорквест.

— Може би, но не си го спомням.

— А по-късно виждали ли сте го?

Без да си даде труд да отговори, той посегна към бутилката и напълни чашата си.

— Тод! — настоя Джанет. — Моля ви, слушайте ме внимателно! Откога живееете тук?

Той замислено въртеше чашата между пръстите си.

— Оттогава.

— Откакто тя изчезна?

— Точно така.

— Защо останахте тук, въпреки че нищо не показваше, че тя е някъде наблизо?

— Защото мисля, че тя е мъртва — отговори горчиво той. — Някой я е убил и аз ще открия кой е той, за да отмъстя за нея.

— О, Тод, но това е лудост! Вие я обичахте толкова много...

— Не бива да говорите в минало време. Аз я обичам и сега, както и преди.

Тя сложи ръка на рамото му, за да го накара да я погледне в очите, и повтори цялата история с телефонното обаждане в петък следобед. Докато говореше, с мъжа срещу нея стана видима промяна.

Първо той реагира с недоверие, после внезапно се оживи, когато тя спомена ноктюрното на Флонси. Към края на разказа ѝ той с мъка сдържаше чувствата си.

— Невероятно! — извика той с глас, в който прозвуча нещо от някогашната жизненост. — Дълго време държа под око къщата, отбелязвам всяко влизане и излизане на обитателите ѝ. Нищо, съвсем нищо досега не ме е навело на мисълта, че Флонси може да е още жива.

При мисълта, че той от 15 години насам наблюдава Шоркрест и следи всяка стъпка на сем. Гилмър, Джанет се почувствува неудобно.

— Значи сте узнали цял куп неща за тях — произнесе колебливо тя.

— Бях сигурен, че убиецът е един от тях. Затова търсех доказателство, което да го изобличи. Проникнах дори в самата къща — заразказва задъхано Тод. — Тя дълго време беше празна, а пък старите прозорци много лесно се отварят. Претърсих всеки шкаф, всяко чекмедже. Преди две седмици едва не ме хванаха, тъй като най-неочаквано пристигнаха братът и майката на Флонси, както и ония две стари вещици, които уж са им прислужници.

— А в петък през нощта не бяхте ли случайно наблизко? — прекъсна го Джанет.

— За съжаление не. Бях си пийнал малко повечко. — И той изразително размаха бутилката.

— Мислите ли, че има връзка между убийството и изчезването на момичето? — намеси се Дейвид. — Освен това някой се е опитал да премахне и Джанет. — И той разказа на Тод случилото се на скалите. — Това също ли е във връзка със старата история? Как мислите вие?

— Вероятно е така. — Тод стоеше прав и ожесточено удряше с юмрук дланта на другата си ръка. — Не знам как и защо, но по някакъв начин всичко е свързано с Флонси.

— Щом сте претърсили къщата основно, вероятно имате своя теория — добави Джанет.

— Точно така.

— И каква е тя?

Двамата напрегнато зачакаха отговора му. И когато най-после Тод заговори, в гласа му прозвуча горчивина и презрение:

— Мога да ви кажа кой стои в дъното на цялата работа — това е Скот. Скот Гилмър, братът на Флони.

10.

Джанет побеля като платно. Гърлото ѝ пресъхна и тя едва-едва проговори:

— Не, Тод... Не и Скот!

— А защо не? — озъби се той.

— Аз познавам Скот. Той...

— Вие май сте предубедена по отношение на Скот, Джанет? — прекъсна я той. — Всъщност би трябвало да се сетя веднага. Още тогава вие бяхте малката му сянка и вечно тичахте подире му. А през последните дни детските чувства отново са оживели...

Въпреки че не смееше да погледне Дейвид в очите, Джанет знаеше, че той я наблюдава. Внезапното ѝ пребледняване не му беше убягнало.

— Имате ли доказателства за това твърдение или това са просто предположения? — попита тя, за да отклони вниманието от себе си.

— Имах достатъчно време да обмисля всичко — отговори Тод. — Уликите сочат срещу него. Да започнем с това, че онази нощ вие, Джанет, сте чули гласове и шум от кола. Аз бях единственият, който ви повярва още тогава. Просто не можех да разбера, защо едно дете ще лъже за тези неща. Обяснението, че само сте сънували, ми изглеждаше твърде нелепо, тъй като вие твърдахте, че сте станали и сте погледнали през прозореца.

Щом приемем обаче, че вие говорехте истината, значи Скот е лъгал и е имал причина за това. С други думи, той е имал нещо общо с изчезването на Флонси...

— Да не би да намеквате, че Скот я е убил? — попита Джанет. — Но това е невероятно! Собствената си сестра! Та той беше едва четиринайсетгодишен.

— Често се случват подобни неща. Или от ревност или по някакви други причини. Може би са се скарали или мотивът са били парите.

— Каква роля играят парите в случая? — намеси се Дейвид.

— Флонси беше единствената, която имаше пари — отговори горчиво Тод. — Но никой от нас не знаеше това тогава. При ровенето си из чекмеджетата открих, че финансовите им затруднения ужасно ги притискат. Сигурно си спомняте, че там всичко се вършеше с голям размах. Мисис Гилмър пръскаше пари с пълни шепи. Няколко години след смъртта на съпруга си вече беше похарчила цялото наследство. Тъй като той сигурно е предполагал нещо подобно, е превърнал голяма част от наследството в ценни книжа на името на Флонси. Лихвите са отивали в ръцете на майка ѝ, но докато Флонси е била жива, никой не е имал право да пипне основния капитал.

— А Скот? — попита Джанет. — Той нищо ли не е получил от баща си?

— Само няколко хиляди долара. Вероятно старият Гилмър е сметнал, че един мъж сам ще намери пътя си, докато дъщерята трябва да бъде осигурена с всичко необходимо.

Дейвид отвори уста да зададе поредния въпрос, но Тод го изпревари с готов отговор:

— Знам какво говоря, защото видях завещанието — усмихна се той. — Когато навърши двадесет години, Флонси щеше да бъде заможна млада жена, но за съжаление тя не успя да доживее 20-тия си рожден ден.

— Не искате ли да узнаете какво е станало с парите, които Флонси не можа да наследи? — Джанет не се осмели да зададе този въпрос. Постави го Дейвид. Но това не беше и нужно, защото Тод продължаваше като навита пружина.

— Парите отиват в ръцете на Скот. Според завещанието, ако Флонси умре, Скот наследява всичко. — Той отново посегна към бутилката и отпи голяма глътка.

— Не вярвам на всичко това — произнесе задавено Джанет. — Скот обичаше Флонси. Братът и сестрата бяха много близки...

— Докато на сцената се появих аз — прекъсна я Тод. — Той ме ревнуваше от сестра си. Ние с Флонси имахме намерение да избягаме заедно в края на сезона. Скот единствен знаеше това, защото самата Флонси му го разказа. И тъй като женитбата ѝ за мен означаваше скъсване със семейството, Скот много добре разбираше, че тя е загубена за него. Тя изтръгна обещание от брат си да не издава нищо пред майка си. Той ѝ даде дума, но се държа ужасно. Днес разбирам,

какво е станало, Флонси щеше да си замине и да вземе всичките пари, които според него е наследила съвсем незаслужено. А за него не остава почти нищо. Няма пари да следва, майка му също ще му увисне на врата, а тя е жена, която лесно харчи. Убийства са ставали често по подобни поводи. Вие сте адвокат — обърна се той към Дейвид. — Сигурно знаете, че такива неща се случват.

— Наистина е така. А по-нататък какво стана? — попита Дейвид. — Получи ли Скот наследството от баща си?

— На 21-ия си рожден ден, точно 7 години след изчезването на Флонси, Скот Гилмър подаде молба в съда, сестра му да бъде обявена за мъртва. А след няколко месеца, след като се уредиха всички формалности, получи и парите. Междувременно семейството беше затънало до гуша в дългове. Наистина мисис Гилмър играеше в някои пиеси, но хонорарите не стигаха да се поддържат двете къщи, прислужниците, както и да се плаща скъпия колеж на Скот и да му се купуват бързи спортни коли. Погледнато отстрани всичко беше както преди — но действителността изглеждаше другояче.

— Все още отказвам да повярвам — повтори измъчено Джанет.

Тонът ѝ издаваше толкова искрено страдание, че двамата мъже само я изгледаха мълчаливо. В очите на Дейвид се четеше отчаяние и съчувствие.

— Скот не е такъв, какъвто го представи Тод, Дейвид — извика Джанет. — Той е добър и мил... — Тя замлъкна, тъй като ѝ се стори, че заприлича на жена, която защитава любимия си. Внезапно усети, че не може да остане нито минута повече в тази барака. — Дейв, нека да си вървим — помоли тя. — Тод вече ни разказа всичко, което знае.

Когато двамата се върнаха в Шоркрест и Джанет слезе от колата, а Дейвид тръгна да я изпрати до входната врата, тя се вгледа в него с чувство на вина.

— Ти си най-добрият ми приятел, Дейв — промълви тихо тя.

Той я притегли към себе си.

— А аз се надяхах да бъда нещо повече. — За кой ли път той очакваше отговор, който тя не можеше да му даде. Очите му бяха впити в лицето ѝ. — Не вярвам в това, което Тод ван Дайк наговори за теб и Скот. Тогава ти си била дете. Каквито и чувства да си изпитвала към него, не вярвам те да са се запазили досега.

Но Джанет не искаше да говори за Скот и замълча, докато Дейвид не я пусна с въздишка и не се сбогува.

Когато 12 часа по-късно двамата напуснаха Шоркрест с колата на Дейвид, той и съобщи, че през деня случаят ще бъде поет от градската полиция. Шериф Джонсън беше дал разрешение Дейвид да участва като адвокат в разпитите.

Тъй като Джанет беше напуснала Шоркрест без всякакво обяснение, а значи и без закуска, двамата спряха за малко на един павилион. Джанет обаче изпи само чаша кафе.

— Винаги съм си мечтал за жена като теб — пошегува се Дейвид. — Поне издръжката ти няма да струва много.

Но Джанет нямаше настроение за шеги. Почти през цялата нощ тя беше лежала будна и беше размишлявала. Снощи не видя Скот, преди да се качи в стаята си и дълбоката потиснатост не ѝ позволи да заспи.

След като обаче пропътуваха петдесет мили, жизнеността ѝ се събуди. Вече повече от осем седмици не беше виждала майка си, а писмата не можеха да заменят личния контакт. Внезапно почувствува нужда да усети близостта ѝ, надявайки се с детинско доверие, че това ще реши всичките ѝ проблеми.

Къщата, в която сега живееше Алис Харисън, се намираше в тиха, засенчена от големи дървета странична уличка. Стъклата на прозорците бяха излъскани до блясък, завесите прясно колосани, а чукчето от месинг светеше. На пощенската кутия пишеше „Харисън“.

Джанет още не можеше да свикне с факта, че майка ѝ вече носи друго име, а камо ли, че е омъжена за тих и спокоен механик на средна възраст, който работи в автомобилна фабрика.

Алис веднага се отзова на почукването. Изразът на лицето ѝ, което пазеше следи от някогашна красота, бързо се промени от учтив интерес към истинска радост. Тя прегърна и целуна дъщеря си, после отстъпи крачка назад и извика:

— Но мила, това е наистина приятна изненада! Толкова се радвам да те видя. След като прочетох вчерашния вестник, веднага се опитах да ти се обадя по телефона, но не успях. Моля, заповядайте!

Тя протегна ръка на Дейвид, още преди Джанет да го представи.

— Радвам се, че дъщеря ми има добър приятел.

В дневната, обзаведена доста старомодно, Джанет усети пробуждане в сърцето при вида на толкова много добре познати неща, между които и нейна снимка от абитуриентския бал, пепелник от мидени черупки, донесен от Атлантик Сити, китайска кутийка за цигари, както и стенния килим, който майка ѝ изработи през лятото в Шоркрест.

— Много се натъжих, че те нямаше там — продължи Алис, след като всички седнаха. — Говорих с една от сестрите Маккрийди. Тя обеща да ти съобщи, че съм се обаждала. Нищо ли не ти каза?

Джанет поклати глава. Никой не беше споменал за обаждането на майка ѝ.

— Тъкмо щях да се обадя пак. Много исках да ти кажа, че мисля за теб. Откриха ли вече убиеца?

— За съжаление — не.

Толкова въпроси напиреха в ума на Джанет, но тя просто не знаеше как да започне. Дейвид, който усети колебанието ѝ, бързо се надигна.

— Вие сигурно имате да си кажете много неща и е по-добре аз да изляза. Ще се поразходя малко из града и ще се върна по-късно.

— Днес сте пътували доста дълго — отговори уверено Алис. — Тъкмо е време за обед и ей сега ще ви приготвя няколко сандвича. Елате с мен в кухнята. После ще си поговорим спокойно.

Естествено разговорът се въртеше все около Шоркрест и убийството.

— Спомняш ли си все още Джудсън Броук? — попита Джанет.

— Твърде добре...

— Не си спомням дали ти казах, че той на всяка цена искаше да се ожени за майка ми, Дейв. Тя разби сърцето му — усмихна се Джанет.

По красивото лице на Алис пробягна едва доловима усмивка.

— Я не говори така. Още от самото начало не скривах истинските си чувства към него. Сега той е мъртъв и ми е мъчно за него. Сигурно някой много го е мразил.

— Или се е страхувал от него — подхвърли Дейвид.

— И това е възможно — съгласи се тя. — Той не беше симпатичен човек, макар че може би е имал и добри качества. Поне

Ида Маккрийди смяташе така — тя беше луда по него.

— Дали онази нощ не е дошъл в Шоркрест точно по тази причина? — промълви замислено Джанет. — Знаеш ли случайно, дали двамата не са поддържали връзка и след това? Искам да кажа, ти нали не си го виждала, след като напуснахме Шоркрест...

Тя се учуди, че майка ѝ толкова се забави с отговора.

— Напротив — заговори най-после тя. — Той по някакъв начин откри адреса ми, почна да ми пише писма и да се обажда по телефона. Тъй като аз реагирах отрицателно, той се ограничи с по една картичка за всяка Коледа. А после... — Алис се поколеба.

— Какво стана после? — попита нетърпеливо Джанет.

— Ти тъкмо беше започнала работа в Ню Йорк, а аз работех в Кънектикът за семейство Джоунс, когато Джудсън неочаквано ме посети. Без да се обади предварително, един ден направо почука на задната врата.

— Какво искаше?

— Същото, каквото и преди — да се омъжа за него. Беше много неприятно, бъди сигурна.

— Сцена ли ти направи?

— Не е точно така, макар че ме изнерви с перченето си. Беше дошъл с нова, луксозна кола, носеше скъпи дрехи, обувките му струваха поне 50 долара, а вратовръзката му беше от коприна. Разказа ми, че живее в луксозно жилище в града и за да ми докаже колко е забогатял, извади портфейла си — в него имаше поне 1000 долара. Освен това каза, че много отдавна живее така добре и положението няма да се промени скоро.

— А ти не го ли попита как е спечелил толкова пари като прост работник без всякакво образование и без особена интелигентност?

— Разбира се, че го попитах — извика с искрящи очи Алис. — И знаеш ли, какъв отговор, получих? „Намерих златна жила, Алис — отговори ми той. — Знам къде е закопан трупът“. Как мислите, какво е искал да каже с това?

11.

Въпросът беше отправен към Дейвид и той веднага отговори:

— Това е само израз и той не може да бъде възприет буквално. Без съмнение е искал да каже, че е открил нещо, което трябва да бъде запазено в тайна.

— И аз така го схванах — съгласи се Алис. — Значи парите са му били давани, за да мълчи.

— Изнудване! — извика Джанет.

— Всичко сочи натам — потвърди Дейвид.

— Може би засегнатият е решил най-после да се отърве от Джудсън и го е убил — продължи да развива нишката Джанет.

Кой би могъл да бъде този човек, освен Скот, който стана богат човек след изчезването на сестра си? Джанет се почувствува страшно нещастна. Стената на доверие, която тя сама беше издигнала около своя приятел от детинство, бавно, но сигурно се рушеше.

Майка ѝ я изгледа загрижено и напълни чашата ѝ с кафе. Нямаше как да ѝ помогне вече. Безвъзвратно бе отминало времето, когато можеше да целуне нараненото пръстче, за да го излекува, или да изтрие детските сълзи. Тя с мъка проумя, че вече не може да заличи раните, които животът нанася на най-близкото ѝ същество...

За да отклони Джанет от тежките ѝ мисли, тя попита:

— Разкажи ми за обитателите на Шорквест. Нали се видя с мисис Гилмър, Скот и сестрите Маккрийди?

— И д-р Бронсън беше там за уикенда. Знаеш ли, мамо, той лекува мисис Гилмър. Ако я видиш, сигурно няма да я познаеш. — И Джанет описа външността на Ивлин, която беше загубила цялата си жизненост и целия си блясък.

— Не се учудвам, че д-р Бронсън е още при нея — отбеляза Алис. — Ненапразно той беше най-верният ѝ обожател. Често се питах, защо не се омъжи за него — продължи замислено тя. — Той щеше да ѝ бъде добър съпруг, тъй като тичаше подир нея като вярно кученце. Освен това има успех в професията си, има голяма лекарска

практика и частна клиника. С парите, които печели, може да удовлетвори всичките ѝ капризи.

— Знаеш ли, почти цялата ѝ колекция от картини и предмети на изкуството е изчезнала — съобщи дъщерята.

— Вероятно са преживели тежки времена, преди Скот да влезе във владение на наследството. Аз обаче винаги си представям Шоркрест, какъвто беше тогава в целия му блясък — с пикници, балове и забави, на които понякога — присъствуваха повече от 50 гости. Един път, на 4 юли, беше организиран бал с маски и Ида, Кери и аз трябваше да преровим цялата къща, за да съберем костюми за гостите, тъй като всички магазини бяха затворени. А през нощта на плажа имаше фойерверки. Спомняш ли си ракетите, Джанет?

Джанет много добре си спомняше, как се беше измъкнала от леглото и с възхищение беше гледала от прозореца пръскащите се ракети и букетите звезди.

Когато Дейвид пошепна, че е време да тръгват, тя се надигна с нежелание. Представата, че отново ще се върне в Шоркрест, изобщо не я привличаше.

На вратата Алис още веднъж прегърна дъщеря си.

— Само да можех да ти помогна с нещо, мила моя — въздъхна тя. — Ще ме държиш в течение, нали? Няма да се успокоя, преди това ужасно дело да бъде разрешено.

Обратният път протече в мълчание. Накрая Джанет не можа да издържи.

— Дейв, аз съзнавам, че примката около Скот се затяга — заговори тя. — Това, което каза мама за Джудсън Броук, също не е благоприятно за него. Мога ли въпреки това да те помоля да се отнесеш към него без предубеждение?

— Нищо друго не ми остава — отговори сухо той. — Но както и да е, ние сме длъжни да информираме шериф Джонсън или този, който се занимава със случая, за всичко, което узнахме. Сигурен съм, че Тод ван Дайк няма да си държи езика зад зъбите, защото той и без това не споделя нежните ти чувства към Скот. А що се отнася до посещението на Джудсън Броук при майка ти, твое право е да решиш, дали да съобщим на полицията или не. Така или иначе, финансовото положение на Скот Гилмър няма да остане в тайна. Разкриването на

банковите му сметки ще покаже, че нещо не е в ред. Затова в твой интерес те съветвам да съобщиш всичко на полицията.

— Но ние нямаме никакви доказателства, че Броук е получил парите от някого в Шоркрест! — протестира Джанет.

— Да, никакви, освен че в петък вечер е бил убит точно там.

— Няма да кажа нито дума, която би могла да навреди на Скот — отговори упорито Джанет.

Дейвид я изгледа сърдито.

— Джанет, ти вредиш на самата себе си като криеш информацията, с която разполагаш — каза той. — Ще ти зададат още много въпроси и ще трябва да подпишеш протокол с показанията си. Ако Джонсън беше малко по-опитен в процедурата на следствието, отдавна щеше да направи това. Няма да ти се удаде да скриеш и най-малката подробност.

Той изчака известно време, но така и не получи отговор.

След малко продължи вече по-любезно:

— Като адвокат аз, разбира се, стоя на страната на закона. Не мога да защитавам клиентка, която съзнателно пречи на разследването на убийството.

— Означава ли това, че ме изоставяш? Че си решил да не ми помагаш повече?

— Помагам ти, доколкото това е по силите ми — увери я той. — Щом те смятам за своя клиентка, трябва да съм сигурен, че ти не лъжеш, нито укриваш сведения, които биха спомогнали за разрешаване на случая.

Джанет усети, че я обхваща страх. Какво ще прави сама? Дейвид беше за нея като скала сред прибоя. Само близостта му беше достатъчна да я накара да се почувствува сигурна и спокойна. Само гордостта и нежеланието да се откаже от създадения от самата нея образ на Скот Гилмър не й позволяваха да признае, че не е права.

— Съжалявам, Дейвид — извини се тя. — Естествено е, че очакваш твоите клиенти да следват съветите ти. А аз вече достатъчно време работя с теб и добре познавам строгите ти понятия за право и етика. Но разбери ме, просто не мога да си наложа да кажа неща, които ще представят Скот в отрицателна светлина. Ако при тези обстоятелства ти смяташ, че съвестта не ти позволява да ме защитаваш, ще трябва наистина да се разделим.

Джанет със затаен дъх зачака отговора му. И той прозвуча със спокоен тон, без да издава каквото и да било душевно вълнение:

— В момента ти не се нуждаеш от адвокат, тъй като не си обвиняема. Не е сигурно дори, че си в кръга на заподозрените. Но ако се нуждаеш от някого и си готова да промениш възгледите си, то аз съм на твоё разположение по всяко време.

Той хвърли поглед на часовника си.

— За съжаление обаче не мога да чакам тук на място да се случи подобно нещо. Трябва да се върна в града. Днес си взех свободен ден и това достатъчно обърка плановете ми.

Страхът на Джанет прерасна в паника. Със задавен глас тя произнесе:

— Естествено, ти не можеш да зарежеш работата си заради мене. Знам, колко си зает. — Пред очите ѝ за миг се появи адвокатската кантора „Къмингс и Ламбърт“, високите помещения и солидните мебели, големите прозорци и препълнените с дела шкафове. Когато се сети за собственото си бюро с празния стол пред него и покритата с калъф пишеща машина, я обхвана отчаяние и помисли, че е загубена.

Дейвид явно възприе мълчанието ѝ като израз на лошо настроение, срещу което нищо не можеше да се направи. За първи път от две години насам двамата не се разбираха и не намираха път един към друг.

Беше късно следобед, когато пристигнаха в Сиймънт. Джанет потрепери при мисълта, че ѝ предстои да прекара още една нощ в тази грамадна къща. Може би нямаше да изпитва толкова силно чувството, че е откъсната от света, ако не беше появяването на Дейвид. Тя се обърна към него с надеждата, че би могъл в последния момент да промени намеренията си. Дори усещането, че той е някъде наблизо в мотела си на другия край на залива, би ѝ придало известна сигурност.

Паниката и се засили, когато той изключи мотора и каза:

— Има още нещо, Джанет. Внимавай много, какво ядеш. Ако миризмата или вкусът на някое ядене ти се сторят странни...

Тя го прекъсна с нервен смях:

— Нима смяташ, че някой ще се опита да ме отрови? Но това е направо смешно!

— Не можем да изключим тази възможност. Нима забрави, че се опитаха да те хвърлят от скалите? Кой ти гарантира, че отново няма да

се опитат да те убият? Затова, за бога, внимавай!

Той зави пред входа, слезе и ѝ отвори вратата. Погледна я мълчаливо и зачака тя да слезе от колата. Джанет с мъка установи, че се е излъгала в очакванията си той да остане при нея, докато се изясни всичко. Той не направи и най-малък опит да я докосне. По лицето му се четеше равнодушие, нямаше и следа от нежност. Втренченият поглед я държеше на разстояние. Изглежда, гордостта му беше сериозно засегната.

— Ще остана в мотела до девет часа — продължи с безизразно лице той. — Нито минута повече. Ако решиш да продължим двамата, можеш да ми се обадиш там. След девет обаче се връщам в града, защото трябва да поспя няколко часа.

Значи Дейвид ѝ поставяше ултиматум. Това беше ясно. Но тя не можеше да го приеме, без да обясни причините. Колкото и объркани да бяха чувствата ѝ към Скот, тя не възнамеряваше по никакъв начин да му навреди. Беше сигурна в това.

Дейвид чакаше с очи, устремени в нейните. Като видя, че тя упорито мълчи, той се обърна и с въздишка се запъти към автомобила си. Джанет го проследи с поглед как затвори вратата и запали мотора. Желанието да го повика обратно стана почти непоносимо. Ето че той изчезваше от живота ѝ, а тя не можеше да си представи какво ще прави без него.

Джанет се уви плътно в палтото си, но не защото я пронизваше леден вятър, а защото цялата се скова от вътрешен студ. Фаровете на колата осветиха още веднъж околните дървета и храсти и тя изчезна от погледа ѝ.

Когато всички светлини угаснаха, тя бавно тръгна нагоре по стълбата. Никой не беше предложил да ѝ даде ключ, а и тя самата беше забравила да си поиска. Затова позвъни и зачака Ида да ѝ отвори.

Икономката се появи на прага, облечена за излизане. Палтото ѝ беше дълго и безформено, а шапката отдавна излязла от мода. По лицето ѝ се четеше добре познатата враждебност.

— Трябва да отива в съседния град да купя някои лекарства за мадам — обясни мрачно тя. — Като че ли си нямам достатъчно за чистене и готвене. Те май си мислят, че имам осем ръце. Вие също ще искате да ви донеса вечерята в стаята, нали?

— Благодаря, но не съм гладна — отговори Джанет, като си спомни предупреждението на Дейвид. — Ако по-късно реша да изпия чаша чай, ще си го сваря сама.

Ида мина покрай нея.

— Трябва да вървя.

Тя излезе навън, продължавайки да мърмори против допълнителната работа, неканените гости и безсрамието да я пращат навън в студената нощ.

Джанет изтича в стаята си, отиде до прозореца и се загледа навън, без да вижда нищо пред себе си. Пред очите ѝ непрекъснато се възправяше неподвижното лице на Дейвид.

Как може да бъде толкова глупава? Откъде се взе този инат? Беше отпратила Дейвид, без да забележи в романтичната си упоеност колко дълбоки и сериозни са чувствата ѝ към него. А сега беше станало късно — Дейвид беше загубен за нея.

Беше се отрекла от него под влиянието на тази грамадна къща и спомена за миналия ѝ лукс. Продължаваше да гледа на хората в нея с очите на омагьосано дете. Външният блясък беше замъглил погледа ѝ.

Докато мислите ѝ се въртяха около Скот, Ивлин и Флони, в ума ѝ внезапно проблесна една забележка на майка ѝ, на която днес следобед не беше обърнала внимание. Сега обаче цялото ѝ тяло се напрегна и сърцето ѝ лудо заби. Джанет най-после разбра: няколко случайни думи на майка ѝ бяха дали в ръцете ѝ ключа към загадката на Шоркрест!

12.

След като всички части на мозайката бяха намерили точните си места, пред духовния взор на Джанет се възправи истинска картина на ужаса, от която я побиха студени тръпки.

Но тя нямаше никакви доказателства, а едно подозрение, колкото и обосновано да беше то, не беше достатъчно. Макар че беше сигурна в правотата си, трябваше да има налице нещо, с което да отиде при шериф Джонсън или в градската полиция и да каже: „Така и така стоят нещата. Ето го виновния!“.

Първо обаче трябваше да се пребори със собствената си съвест. „Всъщност какво те засяга всичко това?“, питаше се тя. „Коя си ти, та да влизаш в ролята на съдия?“

Но тези мисли изчезнаха също така бързо, както се бяха появили. Не можеше другояче — тя трябваше да доведе нещата докрай. Дейвид често беше говорил за правото и правовия ред и тя беше възприела някои от идеите му. Освен това работеше в адвокатска кантора. Не биваше да мълчи, защото по този начин защитаваеше криминален престъпник.

Дейвид имаше право: животът ѝ беше в опасност. Тя най-после осъзна причината, поради която трябваше да умре тогава на скалите и то по начин, който да бъде сметнат за самоубийство.

Джанет се пренесе мислено в миналите дни. Погледът ѝ се насочи към тавана. Там горе, в таванските помещения, където двамата със Скот бяха прекарвали няколко дъждовни следобеда през онова лято, може би се намираше доказателството. А то ѝ беше абсолютно необходимо, за да отиде в полицията.

Побиха я тръпки при мисълта, че трябва да претърси тази тъмна и студена част на голямата къща, но нямаше избор. Нямаше да намери спокойствие, докато не се увери, че историята, която беше съчинила, отговаря на истината.

След кратко колебание тя отново се уви плътно в палтото и с треперещи ръце закопча копчетата. После безшумно отвори вратата на

спалнята си и на пръсти влезе в салона. Там предпазливо се огледа на всички страни и се вслуша в шумовете на къщата.

Навсякъде цареше тишина. Ида беше излязла, сети се Джанет, а останалите навярно бяха в стаята на Ивлин Гилмър. За да стигне до задната стълба, трябваше да мине точно покрай тази стая. Тя се притисна до стената и се плъзна на пръсти покрай вратата. Но в спалнята не се чуваше нито звук.

Стъпка по стъпка тя се изкачи на втория етаж. Тук бяха спалните на прислугата. В петък вечер имаше спор по въпроса, дали д-р Бронсън да бъде настанен в стаята на една от сестрите Маккрийди. Ако точно в този миг той беше в спалнята си, сигурно щеше да я чуе. Старите дъски скърцаха под краката ѝ.

Джанет спря и се послуша. Тъй като навсякъде беше тихо, тя се плъзна към вратата за тавана. Ключът беше в ключалката. Джанет се опита да го превърти, но ръждясалата брава не се поддаде.

Младото момиче отчаяно се опита да отключи вратата, раздруса бравата, обзета от ужас при мисълта, че опасното ѝ начинание няма да се увенчае с успех. Най-после, след много опити, старият ключ престана да се противи и се превъртя с протестиращо скърцане. Джанет леко откrehна вратата и се промуши през тесния отвор, тъй като се боеше, че старите панти ще издадат оглушителен шум. Когато най-после се озова вътре, не успя да затвори вратата след себе си, тъй като непосредствено зад нея стълбата се издигаше стръмно нагоре. Тя стъпи на първото стъпало и се опита да посегне към вратата, но така се извърна, че едва не загуби равновесие. Освен това установи, че от вътрешната страна на вратата няма нищо, за което да се залови.

Слабата светлина, която разпръскваше около себе си единствената крушка в салона на втория етаж, се оказа достатъчна. Обаче горната част на стълбата беше в пълна тъмнина и Джанет трябваше да се изкачва опипом. Тя си спомни, че горе има ключ за лампата и след известно време успя да го открие.

Ярка светлина озари в миг тавана — голямо помещение с много разклонения. Всичко беше както си го спомняше Джанет: натрупани стари мебели, купчина театрални програми и вестници, старата парцалена кукла, ръждясалият кафез за птички и много изпочупени играчки.

И, разбира се, сандъците. Много от тях бяха още от времето, когато Ивлин Гилмър беше предприемала турнета из цялата страна.

Джанет отвори капака на най-близкия сандък, който беше пълен със стари костюми и демодирани рокли. Те издаваха силен аромат на лавандула. Тя не намери това, което търсеше, и затвори капака.

Отвори втория сандък и започна да изважда дрехите една след друга. След като стигна до половината, си помисли обезсърчено, че сигурно пак е сбъркала и всичко е само плод на фантазията ѝ. Но на дъното на сандъка, смачкан на топка и сбутан в един ъгъл, се оказа търсеният от нея предмет.

Тя го извади, разгъна го и внимателно го разгледа. Най-после доказателството беше в ръцете ѝ. Не изпита обаче удовлетворение, а само безкрайна тъга. Беше така потънала в мислите си, че не чу кълтящите стъпки долу в салона.

Стресна я силно скърцане и тя с ужас осъзна произхода му. Някой беше заключил вратата към табана! Джанет пусна всичко, което държеше в ръце, изтича до стълбата и се вгледа надолу, очаквайки всеки момент срещу нея да се появи нечия фигура. Сърцето ѝ се качи в гърлото от ужас.

Но никой не дойде. Отново настана пълна тишина. Вратата беше заключена, отвън не проникваше нито лъч светлина. Джанет хукна надолу по стълбите и с все сила натисна вратата, но напразно. И тя разбра: бяха я заключили на тавана!

Някой беше забелязал, че тя се е качила на тавана, и най-хладнокръвно я беше заключил. Нямаше смисъл да чука, да блъска по вратата и да крещи — никой нямаше да дойде да я освободи.

Можеха да минат часове, дни, да, дори седмици, преди някой да се сети да я потърси на тавана. Междувременно тя ще умре от глад и студ. Точно това беше целта на неизвестния, който я заключи. Джанет беше сигурна в това и тази мисъл я изпълваше с ужас.

После много лесно щяха да обявят смъртта ѝ за нещастен случай. Обяснението беше много просто. Тъй като никой не е предполагал, че тя е тръгнала да се рови из вехториите на тавана, някой просто е заключил вратата, а виковете ѝ за помощ не са били чути. Никой нямаше да може да докаже обратното...

Джанет сама беше влязла в капана. И нямаше как да се измъкне оттук, освен през вратата. Обхвана я отчаяние, което заплашваше да я

погълне. Внезапно обаче в ума ѝ проблесна великолепно идея. Не всичко беше загубено! Спомените от детството може би щяха да ѝ помогнат.

Преди много-много време, в един дъждовен летен следобед, тя и Скот бяха играли на тавана. Той отначало не искаше да се качва там, но тя успя да го убеди. После обаче оригиналните му хрумвания направиха играта им наистина интересна.

Джанет беше принцеса, заключена във високата кула, а той беше рицарят, който идва да я освободи. Пред един от таванските прозорци имаше малък балкон, на който Джанет се беше изправила с протегнати в молба ръце. В това време Скот се катереше към нея по корнизата от втория етаж. Това беше доста опасно начинание, но устремът и младостта не се спираха пред никакви прегради.

Днес обаче Джанет много добре разбираше колко рискована е била тяхната игра. Но това беше единственият изход. На всичкото отгоре покривът и балконът бяха влажни от соления морски въздух, а и тя не знаеше дали ще може да се измъкне през тясното таванско прозорче. Трябваше обаче на всяка цена да излезе на балкона, а оттам щеше предпазливо да се смъкне на втория етаж.

Прозорецът беше зарезан, както и всички останали прозорци в Шоркрест, които само по този начин можеха да се противопоставят на зимните бури. Тя намери една стара бейзболна бухалка и заудря с нея по прозореца, докато най-после резето се раздвижи. Джанет с усилие успя да се провре през тесния тавански люк. Стъпи здраво на балкона и въздъхна с облекчение. Но то трая само миг, тъй като силен порив на вятъра едва не я събори.

Тя се загърна плътно в палтото си, праметна крак през парапета и се вкопчи здраво в напречните летви. После внимателно се плъзна надолу. Когато вече нямаше за какво да се хване, скочи.

О, чудо! Тя се приземи благополучно на краката си, без да има нещо счупено. След като успя до известна степен да преодолее шока от опасния скок, Джанет изтича до един от прозорците към салона на втория етаж. Прозорецът, разбира се, също беше зарезан, но тя беше подготвена за това. Събу си обувката и с всичка сила удари стъклото. Воят на вятъра заглуши дрънченето на счупените стъкла. Въпреки това Джанет изчака няколко секунди, за да се увери, че няма да дойде никой да провери какъв с този шум.

Тя предпазливо протегна ръка през счупеното стъкло и избути резето. В салона цареше тишина. Обитателите на къщата все още бяха събирани в стаята на Ивлин Гилмър и не предполагаха какво става в непосредствена близост до тях. Благодарейки на Бога за щастливото си избавление, Джанет хукна надолу по задната стълба. Кухнята беше тъмна и студена. Младото момиче бързо запали лампата и посегна към телефона. Тъй като не знаеше номера на Дейвид, тя помоли телефонистката от централата да я свърже с мотела.

Притиснала слушалката до ухото си, Джанет нетърпеливо чакаше да я свържат. Най-после се обади мъжки глас, а веднага след него и Дейвид. Явно младият адвокат беше очаквал обаждането ѝ.

— Слава богу, че те намерих все още в мотела — произнесе задъхано Джанет. — Открих нещо много важно, но не мога да ти го кажа по телефона. Можеш ли да ме посрещнеш на кръстовището между Сиймънт и Турнпайк? После ще отидем в града.

— Тръгвам веднага! — отговори делово Дейвид, без да иска по-нататъшно обяснение.

Джанет остави слушалката, угаси светлината и излезе от къщата през задната врата. Тръгна към колата на Дейвид и в този миг забеляза, че вратата на гаража е отворена. Моментално се сви до стената в сянката на къщата. Големият черен „Седан“ мина само на няколко метра от нея с двама души в него. Мъжът на кормилото беше вдигнал високо яката на палтото си и беше нахлупил шапката си дълбоко над очите. Лицето на жената също не се виждаше, тъй като главата ѝ беше сведена. Но Джанет позна шапката — днес я виждаше за втори път. Когато преди няколко часа Ида Маккрийди ѝ отвори вратата, тя беше със същата тази шапка на главата си.

13.

Никога досега „Бейбъри Лейн“ не беше изглеждала толкова дълга и тъмна. Джанет изчака няколко минути черният „Седан“ да се отдалечи и го последва с колата на Дейвид. Толкова напрегнато се взираше в пътя пред себе си, че скоро я заболяха очите. Дълго преди да достигне мястото на уговорената среща, тя търсеше с очи чакащата я кола.

Дейвид вече беше пристигнал. Тя спря зад него и изскочи от колата. Младият мъж бързо слезе и й отвори вратата.

— О, Дейвид! — задъхано промълви Джанет и се отпусна с облекчение на предната седалка.

— Вече бях решил да си замина — усмихна се той. — Последните няколко часа прекарах плътно до телефона. Накрая вече ми се струваше, че само си губя времето и ти никога няма да се обадиш.

Джанет се приведе напред.

— Видя ли преди малко една голяма черна кола да минава покрай теб? — попита нетърпеливо тя. Сега не беше време за обяснения.

— Да, мина преди няколко минути — потвърди той. — Защо?

— Тръгваме след нея! Ще ти разкажа всичко по пътя, тъй като не искам да вземат голяма преднина. Макар че съм почти сигурна къде отиват.

Джанет изчака, докато Дейвид навлезе в главната улица, и започна да разказва. Но тя не успя да каже почти нищо, когато Дейвид я прекъсна:

— Мисля, че някой ни преследва. Още на „Сиймънт Роуд“ забелязах тази кола, а ето, че и сега е по петите ни.

— Но това не означава, че непременно ни следят — Възпротиви се Джанет. — Може би някой случайно пътува в същата посока...

— По това време на годината тук рядко минават случайни хора.

— Дори и така да е, какво от това? — сви рамене Джанет. — Никой не може да ни спре. Най-важното е да стигнем навреме.

Тя отново се върна към историята си.

— По всичко изглежда, че разкрих тайната, Дейвид.

Когато свърши, Дейвид помълча малко, сякаш искаше да подреди фактите с разума си.

— Имаш ли доказателства? — попита най-после той.

— Но нали ти казах какво намерих в сандъка на тавана!

Това явно беше минало покрай ушите му. Беше толкова развълнуван от разказа за заключването ѝ на тавана и за смелото ѝ бягство през балкона, че при други обстоятелства реакцията му сигурно щеше да изглежда смешна.

— О, господи, как можа да поемеш такъв риск! — извика той. — Можеше да си счупиш врата. А на всичкото отгоре си тръгнала сама да се ровиш там горе! Та ти си представлявала идеална мишена за стрелба. Не биваше да ти позволявам да се връщаш сама в Шоркрест! Ако имах и капчица разум, щях да те отмъкна със себе си, даже ако ти беше почнала да пициш и да ме биеш...

Нервите на Джанет бяха толкова опънати, че при представата как тихият и възпитан Дейвид я отмъква за косите от Шоркрест, сякаш някаква струна се скъса в нея и тя избухна в истеричен смях.

Дейвид веднага усети, че тя е много близо до тежко нервно сътресение и ѝ заповяда с тон, който никога дотогава не беше звучал от неговата уста:

— Престани веднага, Джанет, съвземи се!

Джанет веднага го послуша и засрамено се сви на седалката. Когато дишането ѝ се успокои, той се извини:

— Много съжалявам, че ти изкрещях така. — И прибави с нежен и мек тон. — Никога нямаше да си простя, ако ти се беше случило нещо.

— Да, нечистата съвест е доста неприятно нещо — прошепна тя, обърнала глава настрани.

— Не флиртувай с мен, Джанет — промълви дрезгаво Дейвид. — Знаеш, че не обичам това. За мен е въпрос на живот и смърт. Аз те обичам, Джанет! Винаги съм те обичал.

И преди Дейвид ѝ се беше обяснявал в любов, макар и не по този начин. Тя беше съжалявала, че не може да му отговори с взаимност.

Никога досега не беше осъзнавала дълбочината на своите чувства. Едва сега, когато за малко не го изгуби, тя разбра, че истински го обича.

Първо обаче трябваше да приключат с тази ужасна история. Когато тя окончателно остане в миналото, тя ще му каже всичко, което е нужно.

Бяха изгубили черния „Седан“ в оживеното градско движение, но малката кола, която беше забелязал Дейвид, неотклонно ги следваше.

— Само да можех да видя лицето на шофьора — отбеляза Дейвид, взирайки се напрегнато в огледалото за обратно виждане.

— Който и да е той, това не променя нищо — промълви с пресекващ глас Джанет. — О, Дейв, какъв ужас! Точно на мен ли трябваше да се случи?

— Аз все още съм на мнение, че беше много по-добре да информираш шериф Джонсън или пък градската полиция. Те няма да бъдат особено доволни, когато узнаят, че си взела нещата в свои ръце. А може би в колата зад нас е някой от полицията?

— Съмнявам се. Не ми се вярва да са наблюдавали Шоркрест.

Докато прекосяваха моста „Джордж Вашингтон“, той попита:

— Знаеш ли точно къде отиваме? Спомняш ли си мястото?

— Ама да, разбира се! Сградата е само на няколко метра от любимия ти ресторант „Джовани“. Точно там започна всичко. Нали вече ти разказах!

Двамата замълчаха. Дейвид зави в пресечката към вилното селище. Джанет отдавна беше загубила от очи черния „Седан“, но беше сигурна къде ще го види отново. И той наистина беше там — пред голямата тухлена сграда, която тя помнеше толкова добре. Няколко стълби водеха към масивна дървена врата. Приземният стаж беше обграден с желязна решетка и към него се слизаше по специални стълби. Само на първия етаж в един-единствен прозорец проблясваше светлина. Сградата излъчваше такава студенина, че Джанет неволно потрепери.

— Май не е много умно от наша страна направо да се втурнем вътре — проговори замислено Дейвид, загледан в бледото лице на Джанет. — Най-добре е първо да се обадим в полицията.

— Не смятам, че има за какво да се тревожим. Тези вътре няма да се осмелят да ни докоснат.

Малката кола, която ги беше проследила чак дотук, в този момент спря така рязко зад колата на Дейвид, че гумите ѝ изсвистяха. Един мъж изскочи навън и се втурна към тях. Джанет веднага позна широкоплещестата фигура на Тод ван Дайк.

— Значи, вие ни следите! — извика тя.

— А кой друг! — изръмжа той. — Сигурен бях, че нещо става. Да не би да мислите, че ще седя със скръстени ръце, когато най-последно открихме нещо! Джанет — хвана я за раменете той, — нима стигнахме края на пътя?

— Да, Тод, сигурна съм в това — отговори меко тя.

Тримата изкачиха стръмните стъпала. Под звънеца беше закачена табелка с надпис:

„Време за посещения — сряда, 15–17 часа.
Доставчици и търсещи сведения моля да използват страничния вход.“

Тод с треперещи ръце натисна звънеца. Доста време не се чу нищо, затова той позвъни пак, този път упорито и продължително. Най-последно някой откряна вратата, която беше с верига отвътре.

— В този нощен час не се допускат посетители — изръмжа някакъв мъж. Виждаше се само част от бялата му униформа.

Тод пое дълбоко въздух, но Дейвид го изпревари.

— Така или иначе ние ще влезем, независимо дали тихо и кротко или с помощта на полицията. Но най-добре е да избегнем скандала, защото ще се струпат много хора. Предупреждавам ви, че много ще стрешите, ако веднага не махнете веригата и не ни пуснете да влезем.

— Почакайте малко — отговори гласът и вратата се затвори. Минаха няколко минути, но тъкмо когато Тод посегна отново към звънеца, отвътре се дочу шумът на падащата верига. Този път вратата се отвори широко и тримата влязоха.

Озоваха се в голям салон, настлан с черни и бели плочки. Стените бяха боядисани в сиво. Всичко оставяше впечатление за чистота и стерилност. Дори няколкото добри картини по стените и

отделни ценни мебели не можеха да заличат вида на болница, макар че в нея живееха явно само богати пациенти.

— Къде е Бронсън? — извика Тод и без да изчака отговора, се втурна към една отворена врата, от която в салона проникваше светлина. Другите го последваха. Вратарят остана смутен на мястото си.

Д-р Бронсън седеше зад бюрото си. Кръглото му лице беше напълно овладяно, в очите му нямаше и следа от вълнение. Слаба усмивка играеше около тънките устни. Когато заговори, прозвуча същият спокоен и уверен глас, с който вероятно се обръщаше към пациентите си.

Може би той оказваше своето въздействие върху тях — но младият мъж с пламтящи очи, застанал със свити юмруци пред бюрото му, не се остави да бъде укротен.

— Вашето посещение в този късен час е крайно нежелателно — каза докторът. — Много от пациентите са под въздействието на успокоителни. Ако желаете да обсъдите нещо с мен, заповядайте утре сутринта.

— Я не се правете на много благороден! — изръмжа Тод. — Познавам ви много добре. Всички знаем каква игра играете. Къде е тя?

Докторът се сви, сякаш някой го удари. Изразът на желязна самодисциплина в очите му се смени с дълбока мъка. Бяха го улучили точно в уязвимото място — в лекарската му гордост. Той се надигна в креслото си.

— Това е частна клиника — обяви той. — Тук има само пациенти, които се нуждаят от лекарска помощ.

— Но между тях има и една жена, която никога не е имала нужда от вашето лечение — продължи безмилостно Тод. — Вие сте докарали Флонси в този затвор и я държите тук вече 15 години. Осъдили сте я на бавна смърт, а се осмелявате да се наречете лекар. Вие сте...

Тод явно беше на края на нервите си и щеше да се нахвърли с юмруци върху дребния мъж зад бюрото, но Дейвид го хвана здраво и го задържа.

Доктор Бронсън плъзна ръка в чекмеджето на бюрото, но Джанет беше нащрек. Тя изкрещя и Тод мигновено сграбчи китката на доктора в желязната си хватка. Дребният мъж изпищя и изпусна пистолета на земята. Тод бързо го вдигна и се прицели в доктора.

— Още някого ли искате да убиете? — попита студено той. Без да се обърне, помоли Джанет да уведоми полицията.

Д-р Бронсън се сви в креслото си.

— Моля ви, недейте! — изплака той. — Аз не съм убиец. Винаги съм ненавиждал насилието. Каквото и да твърди този жесток човек срещу мен, аз съм лекар и лекувам човешките същества, а не ги унищожавам. Освен това не възнамерявах да ви убия, а само да се отбранявам. А що се отнася до другите ви твърдения — моля ви да ме изслушате. Ще ви разкажа, как стана всичко...

Джанет не можеше да го понася повече. Загубил контрол над себе си, докторът едва фъфлеше. Лицето му трепереше. Ръцете му нервно се свиваха.

— Ще разкажете всичко на съда — прекъсна го ледено Тод. — Къде е тя? — изкрещя той.

Д-р Бронсън се надигна с усилия и като автомат закрачи към вратата. Якият болногледач, който им отвори вратата, беше останал в салона. При вида на доктора и Тод, който беше насочил револвера в гърба му, той подскочи от мястото си.

— Рой, качете се на втория етаж и помолете дамата да слезе! — заповяда с треперещ глас докторът.

Всички застанаха в очакване до стълбището. След малко се дочуха стъпки. Величествена жена с горда осанка заслиза надолу. Въпреки овехтялото палто и демодираната шапка от нея се излъчваше обаяние, което завладя всички присъстващи.

В големите красиви очи нямаше и следа от усмивка. Тя беше господарката на този студен и мрачен палат, която идваше да поздрави неканените гости.

Джанет можеше само да се възхити на артистичното ѝ майсторство.

— Хелоу, Джанет — проговори спокойно дамата. — Какво, за бога, те води тук? Нима имаш проблем, който би желала да обсъдиш с Карл?

Тя изглежда Дейвид с учтиво любопитство, после погледът ѝ обходи салона, докато се спря на Тод. Цялото представление свърши в един миг. Величествената маска падна и под нея се появи лице, изкривено от ужас.

— Вие?! — изхриптя тя. Гласът ѝ изгуби цялата си мелодичност.

— Да, аз — отговори горчиво той. — Петнадесет години чаках този миг. Най-после той дойде. След третото действие завесата падна. Изтрийте грима си и излезте най-после от тази роля! Познавам всичките ви трикове — продължи Тод. — Ненапразно съм бил артист. Сега обаче целият театър на света не може да ви помогне.

Лицето на Ивлин Гилмър стана смъртно бледо. Тя се олюля, сякаш щеше да падне в несвяст. Доктор Бронсън побърза да я подкрепи и я отведе до една пейка край стената.

— Няма нищо, мила, аз съм тук! — увери я той.

Тод блъсна силно доктора в посока към стълбата.

— Преди да направите каквото и да било друго, доведете Флонси при нас! — заповяда той.

— Вашият болногледач трябваше отдавна да свърши тази работа.

Ивлин Гилмър успя да се съвземе и изхленчи:

— Не, не! Но Карл, какво си мисли той? Защо не му кажеш, че тя не е тук и че ние не знаем въобще къде е!

Докторът дълбоко въздъхна.

— Мила моя Ивлин, те знаят всичко. Ние сме безсилни. Ако се възпротивим и поискаме заповед за обиск, само ще влошим положението си. — Гласът му пресекваше от вълнение и премина в шепот. — Те вече знаят, а скоро ще го узнае и целият свят.

Без да обръща повече внимание на хълцанията, които разтърсваха тялото ѝ, докторът се обърна към облечения в бяло надзирател:

— Моля ви, доведете мис Гилмър. Тъкмо се готвех да ѝ дам силно успокоително, но не успях. Затова лесно ще се справите с нея.

Отново настъпи мълчание, прекъсвано само от високия плач на Ивлин Гилмър. Джанет имаше чувството, че е минала цяла вечност, преди да се чуят очакваните стъпки.

По стълбата слезе Флонси. Тя вървеше като сомнамбул и когато светлината падна върху лицето ѝ, Джанет позна по израза на очите ѝ, че е под въздействието на наркотици.

Въпреки всичко, това беше Флонси. Разкошната тъмна коса обаче беше загубила целия си блясък. Петнадесетте години затвор бяха оставили тежки следи върху лицето ѝ. Все още беше красива, но сякаш беше същество от друг свят.

— Флонси! — Джанет не успя да сдържи вика си. Като ехо същото име прозвуча от устните на Тод. Едва Флонси достигна последната стълба, когато той се втурна насреща ѝ и я заключи в обятията си с цялата си нежност. После притисна още по-силно до себе си жената, която беше търсил цели 15 години. Устните му, заровени в косата ѝ, мълвяха несвързани слова...

14.

Тод не пожела да вечерят при Джовани. Твърдеше, че изглеждал ужасно. А и изминалите часове не бяха допринесли кой знае колко за подобряване на външния му вид.

— В този скъп локал веднага ще ме изхвърлят навън — повтаряше упорито той.

Но Джанет знаеше, колко му се иска да си поговорят. Думите просто напиха в устата му. Тя беше направо разбита от умора, но сърце не й даваше да го остави сам в този момент.

Най-после намериха малък ресторант, чист и светъл. Когато Джанет влезе в салона, следвана от двамата мъже, и миризмата на ядене я удари право в носа, тя усети, че просто й прималжава от глад. Повече от 12 часа не беше слагала нито хапка в уста.

След като полицията се появи в частната клиника, всички присъстващи бяха отведени в полицейския участък и основно разпитани. Дейвид и Тод отведоха Флонси в най-близката болница и след завръщането си също дадоха показания. Тази част от историята най-после беше приключила.

Но Тод все още не можеше да се освободи от магията на Флонси — и вероятно никога нямаше да се освободи от нея.

— Нали скоро ще се оправи? — питаше непрекъснато Тод. — Поне монахините така казват — твърдеше той, сякаш за да убеди самия себе си. — Много дълго са я тъпкали с наркотици, но все пак тя е достатъчно млада, за да се върне отново в нормалния живот.

При мисълта за всичките злини, които бяха причинили на Флонси, лицето му се разкривяваше в яростна гримаса.

— Наговорили са й, че пристъпите на депресия и честите плачове са признаци на душевно заболяване. Натъпкана с лекарства, тя дълго време не е знаела какво става около нея и затова лесно са успели да я убедят, че е загубила ума си. Цялото лечение на Бронсън е засилвало убеждението й, че е душевноболна. По този начин е била изцяло в негова власт. — Лицето на Тод потъмня от гняв. — Ако знаех

всичко това, преди да пристигне полицията, щях да спестя на държавата разходите по предстоящия процес.

Джанет, която седеше срещу него, угрижено се вгледа в измъченото му лице. Тя отмести чашата си настрана и се нареди да заговори, но внезапно усети, че кракът на Дейвид я настъпи под масата. Той искаше Тод да продължи да говори, за да му олекне.

— Всичко това звучи много диво, но вие трябва да ме разберете — продължи Тод. — От 15 години насам смятах Флонси за мъртва, а сега изведнъж открих, че е жива и че...

— Изпийте си кафето, Тод — прекъсна го меко Джанет. — Вие ще обезщетите Флонси за всичко, щом състоянието ѝ се подобри.

— Но как бих могъл да ѝ възвърна изгубеното време? — попита горчиво той. — Никой не може да премахне тези години на мрак. Ако Ивлин Гилмър ми паднеше в ръцете в този момент... — той стисна здраво юмруци. — Какво извинение би могла да има тази жена за онова, което е направила? Защо изобщо е още жива?

— Тя е свикнала всяко нейно желание да се изпълнява безпрекословно — намеси се спокойно Дейвид. — Смятала е, че е в правото си да изисква всичко от другите. И когато се е оказала пред заплашващата я бедност, тъй като лекомислено е изхарчила наследството от мъжа си, тя не е можела да се примири с това. Не е и искала.

— За да продължи да живее, както дотогава, са ѝ били необходими парите на Флонси — продължи мисълта му Джанет. — Спомняте ли си, Тод, вие ни казахте, че Скот е бил единственият, който е знаел за подготвяното бягство. Именно той е издал плана ви на своята обожавана майка. Онзи следобед майка ми правилно спомена, че Ивлин Гилмър е въртяла мъжете на малкия си пръст. А това важи не само за обожателите ѝ, но и за собствения ѝ син...

— Скот е обичал Флонси, но повече е обичал майка си — продължи тя. — А Ивлин в никой случай не е искала да пусне Флонси, тъй като тя щеше да отнесе със себе си и парите си.

— Както всички останали д-р Бронсън е бил мек като восък в ръцете ѝ. Сигурно лудо я е обичал, иначе не би се съгласил да затвори Флонси в частната си клиника, за да може тя легално да я обяви за мъртва. С тези си действия той е рискувал цялата си кариера, дори свободата си. И за какво е било всичко това? — за да може Скот да

получи наследството на Флонси, а пък той, естествено, веднага го е предал в ръцете на майка си.

Джанет се загледа в стената зад гърба на Тод, без да вижда нищо пред себе си. Мислите ѝ блуждаеха някъде много далече. Значи Скот е бил само пионка в ръцете на майка си. Въпреки че от самото начало е знаел каква съдба се готви на сестра му, той не е могъл да се противопостави на силната ѝ личност.

Всички обитатели на Шоркрест са били посветени в страшната тайна. Джанет подозираше, че сестрите Маккрийди имат някаква власт над мисис Гилмър, а се оказа точно обратното. Ида и Кери не бяха особено интелигентни. Получаваното богато възнаграждение и представата колко трудно ще им бъде да си намерят нова работа, ако тук не си държат езика зад зъбите, явно ги бяха възпрели да съобщят на полицията за отвлечането на Флонси.

Ивлин беше тази, която със силната си личност държеше здраво всички посветени в тайната.

— Ние никога не вземахме предвид, че мисис Гилмър е актриса — установи Джанет. — Не ѝ е било трудно да се представи за болна и наистина да изглежда като такава. Сигурно е вземала и някакви лекарства, за да изглежда по-достоверна. Явно се е нуждала от повод, за да може да се върне в Шоркрест посред зима, затова е съобщила на Скот, че е много болна и той ѝ е повярвал. Аз въобще не се сетих, че тя се преструва и ни прави всички на глупаци.

Тод вдигна глава.

— Но защо ѝ е било необходимо и вие да сте тук?

Джанет въздъхна.

— Тази история започна преди около три седмици на улицата пред клиниката на д-р Бронсън, в която се лекуват душевноболни и няколко алкохолици, които са в състояние да платят високите му цени. Без да знам, че това е неговата клиника, аз просто минах покрай нея на път за „Джовани“. В този момент от клиниката излезе жена, която бегло ми напомни за Ивлин Гилмър. Но никога не бих допуснала, че това наистина е тя.

Беше облечена доста мизерно — също както тази вечер, когато си беше сменила палтото с Ида. Вероятно винаги се е обличала така, когато е посещавала Флонси, за да не я познаят. Тъй като тя е известна личност, много се е страхувала да не би някой да я познае на влизане

или на излизане от клиниката на д-р Бронсън и да разпространи тази новина в жълтата преса.

Джанет запали цигара и продължи разказа си:

— Аз, разбира се, забравих тази среща веднага, но тя не я е забравила. Съвсем случайно няколко дни по-късно ѝ изпратих обратно една книга, която по погрешка бях взела от библиотеката на Шоркрест. Явно тя е схванала това като знак, че съм заподозряла нещо във връзка с Флонси. Книгата — разказ за известни процеси срещу вещици — беше в тясна връзка със случилото се през последното лято, когато тя се отърва от Флонси. Ключовата дума, която я уплаши, беше „вещица“.

Вече ви разказах за съня си, който в действителност не беше сън. Лицето на прозореца ми е било на Ивлин Гилмър. Тя е облякла одеянията на вещицата и си е сложила подходяща маска — някой беше оставил този костюм след големия бал с маски на 4 юли.

Съвсем бях забравила този бал, когато майка ми го спомена случайно. Тогава внезапно разбрах защо още от самото начало нещо в лицето на вещицата ми изглеждаше фалшиво. Някаква подробност ми убягваше, без да мога да разбера каква точно.

Очите, които ме гледаха втренчено, бяха много красиви. А дългите мигли, които ги засенчваха, бяха гримирани със спирала! Именно те не подхождаха на костюма. Тя или е забравила за грима, или е сметнала, че съм твърде малка, за да мога да забележа подобно нещо.

Днес открих този костюм. Качих се на тавана и го намерих в един сандък. Искях да съм сигурна, че не се лъжа.

Тод внимателно я наблюдаваше през дима на цигарата си.

— А какъв е смисълът на целия този маскарад?

— Ивлин внимателно е подготвила всичко. Знаела с, че от прозореца на моята спалня много добре се вижда всичко, което става зад къщата. Освен това знаеше колко съм любопитна и че често ставам нощем да погледна навън.

Този сън и явяването на вещицата, което всички окачествиха като кошмар, щеше да ги накара да не ми вярват. В очите им отсега нататък аз бях дете, което често сънува невероятни неща. Планът ѝ се осъществи отлично. Никой не ми повярва, когато казах, че съм чула шум от кола в онази страшна нощ. А и Скот твърдеше, че не е имало нищо.

Мислите на Джанет я отведоха при Скот. Усещаше дълбоко съчувствие към него. Дълги години този неин стар другар беше носил в сърцето си тежък товар. А може би накрая майка му и него беше успяла да убеди, че сестра му е наистина душевноболна и само по тази причина е затворена в клиниката.

Но против това говореше убийството на Джудсън Броук и фактът, че Джанет със собствените си очи беше видяла как Скот изгори обувките на майка си. Той знаеше цялата истина и трябваше да отговаря пред съда.

Тод рязко я върна в настоящето.

— Когато мисис Гилмър с получила книгата, тя си е помислила, че вие сте открили истината за Флонси и сте станали опасна за нея. Така ли е?

— Точно това е поводът за телефонното обаждане. Защото тя е била тази, която ми се обади. Отново не помислих, че тя е актриса и не ѝ е било трудно да наподобява гласа на Флонси. Забравих също колко добре свиреше на пиано. Съмнявам се, че би могла да изсвири повече от няколко такта от ноктюрното на Флонси, но и това, което чух, беше достатъчно да ме убеди, че на телефона е тя. Бях толкова сигурна, че зарязах всичко и моментално потеглих към Шорквест.

Джанет тихо преглътна.

— Там веднага се оказах забъркана в убийство. Ивлин собственоръчно е пронизала с ножа от кухнята Джудсън Броук, който без съмнение е помагал при отвеждането на Флонси и после я е изнудвал. С течение на времето ѝ е ставало все по-трудно да плаща въпреки парите на Флонси. Затънала е до гуша в дългове, а и двете къщи са поглъщали цяло състояние. Тъй като е видяла, че скоро няма да може повече да заплаща мълчанието му, тя се е уговорила с него да се срещнат на плажа в нощта след моето пристигане. Още преди да се настаня в лятната къща, е измъкнала ножа от кухнята и го е взела със себе си на брега.

Може би лекарствата, които е гълтала, са ѝ дали сила. Във всеки случай тя го е убила и е завлякла тялото му пред моята врата, за да падне подозрението върху мен.

Джанет цялата трепереше. Дейвид нежно улови ръцете ѝ и ги стисна в своите, после отиде на бара и ѝ донесе чаша кафе. Тя послушно я изпи и скоро се почувствува ободрена.

— Мислела си е, че ще убие с един изстрел два заека — продължи тя. — Ако всичко беше протекло според плана ѝ, щяха да ме арестуват като виновна в убийство. Но тя искаше да е напълно сигурна, затова ме проследи на скалите и ме блъсна в пропастта. Сигурно се е надявала смъртта ми да бъде схваната като опит за самоубийство или поне като нещастен случай.

По това време разследването се водеше от шериф Джонсън, а тя не е имала особено високо мнение за способностите му. Дори в случай, че аз му разкажех старата история с Флонси, тя смяташе да го убеди в моята извънредно развита фантазия. Ето, това е цялата история — завърши тя.

Дейвид се изправи енергично.

— Сега обаче край! — заповяда той. — Не те прекъснах, защото смятах, че е добре за теб да си излееш душата. Но стига толкова! Забрави целия този ужас! За останалото ще се погрижи полицията. Сигурно ще се появи някоя и друга сензационна статия по вестниците и любопитните репортери ще почукат известно време на вратата ти. Но след няколко дни шумът ще утихне. А сега, ако все още ни е останала поне капчица разум, ще се приберем в къщи и ще се опитаме да поспим.

Той само се засмя. За сън и дума не можеше да става. Той веднага щеше да отиде в болницата, за да бъде близо до Флонси. Някоя пейка във фойето или стол в чакалнята — това му беше достатъчно. И само някой да се опита да го изгони!

Пред вратата на ресторанта той се сбогува с тях и изчезна с дълги крачки в тъмнината.

Джанет и Дейвид тръгнаха ръка за ръка към колата, която ги чакаше пред ресторанта. Без да говори, той отключи вратата и ѝ помогна да се качи.

Внезапно Джанет почувствува необяснима плахост. Беше настъпил моментът, който тя толкова дълго бе отлагала. Сега щеше да му разкрие сърцето си и да изясни всичко между тях двамата. Никога вече помежду им не биваше да ляга такава тъмна сянка.

Дейвид се готвеше да запали мотора, когато тя посегна към ръката му.

— Знам, че вече е много късно, но нека постоим тук още няколко минути — помоли тя. — Дейв, има още нещо, което непременно

трябва да ти кажа.

Тя се взря в лицето му, търсейки да открие нещо, но то си оставаше затворено.

— Става въпрос за Скот — продължи смело тя. — За един момент бях повярвала, че съм влюбена в него, но това не беше истина. Това беше само обаянието на великолепно лято, прекарано в голямата къща и споменът за стария приятел от детинство. Чувствата ми не бяха истински и аз бързо разбрах това, още преди целият този ужас да излезе на бял свят. Обичам само теб, Дейв, и винаги съм те обичала. Прости ми, че го проумях едва сега...

За миг в съзнанието ѝ отново изникна Шоркрест с червения покрив и многото комини. Но картината бързо се разсея и когато Дейвид я взе в обятията си, тя разбра, че в живота ѝ вече никога няма да се появят ужасните възпоминания от миналото.

Издание:

Мириъм Линч. Лятото на сълзите

Английска. Първо издание

ИК „Нов Златорог“, София, 1992

Коректор: Василка Ангелова

ISBN: 954-492-020-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.